

talaia
agrupació excursionista
VILANOVA I LA GELTRÚ

REVISTA D'EXCURSIONISME

Núm. 274

el buen tapeo

Direcció
Fernando Gómez Orejuela
A l'hostaleria des del 1965

Els dimecres tancat per festa setmanal

Pelegri Ballester, 19-21
08800 Vilanova i la Geltrú
Barcelona
Tel. 93 815 62 02
www.elgiraldillo.net

TECNICS

INSTAL·LACIONS, S.C.C.L.

AIGUA

LLUM

GAS

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

REPARACIÓ D'ESCALFADORS

 607 298 548 - 93 814 32 46

Picapedrers, 3 - 08800 Vilanova i la Geltrú

NO LIMITS

S P O R T

Estem amb tu

10% dte. per a tots els socis

Vilanova i la Geltrú
Rbla. Ventosa, 3-5
Tel. 93 810 65 18

Vilafranca del Penedès
C/ Santa Digna, 3-5
Tel. 93 817 21 50

FEROPTICA

Professionals de la visió

EL PERQUÈ DE LA QUALITAT

EL PERQUÈ DE LA VARIETAT

EL PERQUÈ DE MOLT MÉS

**LA PARELLA DE VIDRES DE
SOL GRADUATS 4.900 PTES.**

Rambla Principal, 55 (Bulevard Diana)

08800 Vilanova i la Geltrú

c/. **CAPUTXINS, 36**
VILANOVA I LA GELTRÚ

ELS VOSTRES RODETS
FOTOGRAFICS REVELATS EN 1 H.

VIDRES VILANOVA

roure

TALLER D'ALUMINI I VIDRE

Av. Eduard Toldrà, 73
Tel. 93 893 61 34
Fax 93 893 17 96

OFICINES I VENDA

Pare Garí, 41 - Sant Onofre, 45
Tels. 93 893 15 92 - 93 893 87 07
Fax 93 893 17 99

la lionesa

PASTISSERIA

Santa Eulàlia, 6 - Tel. 93 893 02 99
VILANOVA I LA GELTRÚ

CENTRAL DE VIAJES, S.A.

**LA VOSTRA AGÈNCIA DE CONFIANÇA
US OFERIM TOT TIPUS DE SERVEIS I PRODUCTES
A MÉS DE LA VENDA DE BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL**

**OFERTES ESPECIALS PER ALS SOCIS DE L'AE TALAIA
CONSULTEU-NOS... US ESPEREM!**

**C. Sant Gregori, 10 - 08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
Tel. 93 814 43 53 - Fax 93 814 28 07
Adreça electrònica: abaeza@centralvia.es**

Carrer Comerç, 4
Tel. 93 893 12 57
Fax 93 814 53 82
08800 Vilanova i la Geltrú
CIF G-58124702
<http://www.geocities.com/aetalaia>
a/e: aetalaia@suport.org

Adherida a:
Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana
d'Espeleologia
Federació Catalana
d'Esports d'Hivern
Federació Catalana de
Càmping i Caravàning

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

REVISTA D'EXCURSIONISME

OCTUBRE - NOVEMBRE - DESEMBRE DE 2001 • Núm. 274

EDICIÓ

Agrupació Excursionista
Talaia

PRESIDENT

Salvador Belchi i Ibáñez

SECRETARI

Elio Perea i Povedano

RESPONSABLE WEB

Carles Gómez i Borràs

CONSELL DE REDACCIÓ

Josep Blanes i Minguez
Salvador Butí i Papiol

Blanca Forgas i Puigvert

Carles González i Nogués

Agustí Poch i Parés

Joan Raventós i Hill

Jordi Vidal i Simon

IMPRESSIÓ

Gràfiques Llopert
C. Sant Antoni, 63

Sant Sadurní d'Àfrica

Tel. 93 891 03 12

DIPÒSIT LEGAL

B-24.619-90

PREU DE VENDA

500 PTA

TIRATGE

600 exemplars

Foto portada:

Nom científic: *Amanita muscaria* (L.: Fr.) Hooker

Nom popular: Reig bord, oriol foli, matamosques

Fotografia: August Rocabruna

Els articles publicats en aquesta revista expressen l'opinió dels autors i no reflecteixen necessàriament la de la Junta Directiva de l'Agrupació ni la del Consell de Redacció. En tot cas, l'A.E. Talaia donarà a conèixer el seu parer a través de les editorials o en articles o notes signades per la Junta.

Els articles que apareguin en aquesta revista podran ser reproduïts, total o parcialment, sempre que es mencioni el nom de la revista, el títol de l'article i el nom de l'autor o autors.

Normativa per publicar articles a la revista Talaia

Els socis, amics i col·laboradors que vulguin publicar articles en aquesta revista, caldrà que tinguin en compte les qüestions següents:

El tema de l'article cal que estigui relacionat amb les activitats pròpies de l'AE Talaia.

Els articles han de ser inèdits i escrits correctament en català, en suport magnètic (disquet PC) amb indicació del programa i versió. S'adjuntarà al disquet una còpia impresa en paper on s'indica el títol de l'article i el nom i cognoms (o pseudònim) de l'autoria. En casos excepcionals, s'acceptaran articles escrits a màquina, en fulls DIN-A4 i a doble espai.

Els articles, amb les seves il·lustracions, no podran sobrepassar l'extensió màxima de 5 pàgines. El nombre màxim d'il·lustracions per article no serà superior a 10.

Les il·lustracions fotogràfiques (en paper o diapositiva) hauran de tenir una bona definició. Els peus de les il·lustracions i el nom de l'autoria aniran escrits en un full a part, precedits d'un número que es repetirà al dors de la il·lustració corresponent.

Els articles s'hauran de lliurar al Consell de Redacció o a la Secretaria de l'entitat, com a molt a final del segon mes de cada trimestre: febrer, maig, agost o novembre.

Qualsevol canvi en aquesta normativa s'haurà de negociar amb el Consell de Redacció de la revista.

En conveni amb:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social

AJUNTAMENT DE
VILANOVA I LA GELTRÚ

Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya

SUMARI

- 5 **EDITORIAL**
Consell de redacció
- 6 **PUJAR ALS CIMS**
Antoni Ordovàs
- 8 **ORIGEN DE LES EXPOSICIONS
MICOLOGIQUES**
M. Carme Barceló
- 10 **CURS D'INICIACIÓ A
L'EXCURSIONISME**
Jordi Pons
- 12 **XL Sortida del Cicle
"Coneguem Catalunya"**
PUIG CORNADOR
Nati Salvadó
- 14 **"SAMBARINAIT"**
Diari dels aprenents d'escaladors
Col·lectiu de cursetistes 2002
- 17 **UNA EXCURSIÓ AL PUNT
SITUAT MÉS AL NORD
DELS PAÏSOS CATALANS**
Salvador Butí
- 20 **CRÒNICA DEL "COTARRO"**
TALAIENC
Consell de redacció
- 25 **ILLAMINAKO ATEAK 2001**
Xavier Galisteo
- 28 **UN VIATGE A LA PATAGÒNIA**
Manel Vidal
- 30 **VENIU A ESQUIAR
AMB NOSALTRES?**
Josep Blanes
- 32 **La Ruta de la Pau
LA FATARELLA - GANDESA**
Agustí Poch
- 34 **La Ruta de la Pau
GANDESA - EL PINELL DE BRAI**
Blanca Forgas
- 36 **NOTÍCIES I COMENTARIS**
Consell de redacció

editorial

Per nosaltres, els excursionistes, la muntanya ha estat sempre un espai de llibertat. Tot allò que suposi una pèrdua d'aquesta serà d'entrada mal vist per nosaltres. Intentar regular fins al punt d'haver de disposar de titulacions, permisos municipals, pagar impostos... etc. per realitzar activitats per part de les entitats excursionistes, que són entitats on els seus membres són voluntaris i on mai la finalitat és la de guanyar diners, és una pèrdua de llibertat.

Intentar professionalitzar la pràctica de l'excursionisme és matar-lo. Ens convertirem en empreses d'esports d'aventura o d'activitats físicoesportives tal com es pot llegir en el projecte de decret que prepara el govern de la Generalitat de Catalunya.

Estarem d'acord en tot el que fa referència a la protecció del medi ambient, cosa que no es pot dir dels que permeten ampliacions de determinades pistes d'esquí i urbanitzacions en segons quins llocs, però no volem que l'excursionisme acabi com una activitat on la competició sigui el més important ni que per sortir a la muntanya s'hagi de contractar els serveis d'un guia amb titulació, la qual cosa no vol dir amb els coneixements suficients.

És possible que la llibertat comporti un risc i tothom que surt d'excursió ha de saber-ho, s'ha d'informar i s'ha de preparar. Això nosaltres fa molts anys que ho tenim clar, però no volem perdre la sensació de llibertat que sentim a la muntanya.

PUJAR ALS CIMS

La idea i després l'acció de pujar als cims deu venir des de la més remota consciència de l'ésser humà sobre la Terra. En aquells albors és evident que es tractaria d'enfilar-se a prominències, punts de guaita o de rituals votius. També ho seria la necessitat de navegar per abastar la riba separada.

En l'actualitat, el fet d'assolir un cim pot estar induït per una atracció vers la natura, el coneixement d'una

contrada. Una aventura que comença fent una caminada, una descoberta en efectuar una ascensió; la pujada a un cim amb graduacions de tota mena de durada i dificultats.

Al començ quasi sempre s'inicia l'experiència pels cims que tenim a prop i que solen ser elevacions de no massa altitud, com les d'ací el Garraf. Carenes que eren un repte per treure el cap i poder observar el territori 'exterior' de l'altre vessant. D'això en fa

força d'anys. El Montgròs, la Talaia, el pic de l'Àliga, la Morella són un mostrari dels cims pròxims per a ser visitats.

La gent que viu als peus del Montseny deu fer el mateix, si els agrada conèixer el massís que tenen a ran. Els habitants de la Val d'Aran tenen un cercle de muntanyam al seu damunt i poden sentir el desig (ensems per exigències de la feina) pel pur plaer de pujar als alts ports per comprovar el que havien sentit explicar des d'antic, quan els pobles eren gairebé incomunicats una bona part de l'any.

En aquell llavors de fer excursions aviat ens fiblaren els cims embolcallats de simbolismes, tal vegada perquè alguns foren els que ens encarreraren amb un rosec d'impaciència. Cims de Montserrat de místiques influències. Conglomerat de signes col·lectius prou constatables. Muntanyes exalçades pels poetes; calms del Montseny obsequiosos de placidesa i expansiva visualitat que, com el Montserrat, es poden distingir des de molts indrets del Principat. Talment a les terres de la Catalunya Nord s'agrumolla l'èpica i la llegenda assumida en els cims del Canigó. La Pica d'Estats erguida en el dors pirinenc recolza amb la seva altitud el capçal físic d'un país predominantment muntanyós.

Cims que, un dia o altre, han guiat les nostres excursions; turons, pujols, tosses, pics de diverses dificultats i aparença. Altituds innominades, infreqüentades d'altres països voltades de primigènia solitud.

Ascendir a un cim de la nostra alta muntanya suposa esmerçar un esforç (més o menys perllongat) per

El Xavier Salleras i el Marcel·lí Ferrer al cim del Cerví (4.478 m), l'any 1965. Foto: Anxelu Talaia

la voluntat que l'esperona. Impressions que van congregant-se al ritme de cada moviment en enlairar-nos pel trencat rocam o aplanats pendissos. Graduacions canviant sotmeses a mudances de l'entorn. Tram, a tram, guanyant altitud es va deixant enrere el bosc de pi negre cada cop més encimbellat. Pradells esglaonats contactats amb el llosam, fent equilibri, per on s'escola un fil d'aigua sorgida del glaç. Llenques cantelludes de pissarra, de granit; blocs erràtics, calcaris, vetejats. Cruiximent d'estrats que s'esllavissen al contacte del peu que es posiciona. Compte! Si no anem sols. Hi ha pedres que rodolen pel pendent i poden provocar un ensurt al grup que segueix. El teló de l'horitzó s'amplia i la bonança sembla assegurada però, vers un cantó, s'albira una terbolesa...

Ja hi som, a la neu forta, neu dura, amb rampants vitris. No cal rumiar-s'ho gaire i val més calçar-se els grampons per donar seguretat a l'ascensió. Roquissars aflorant en el coster on els ferros carissequen rasant l'illot. Ve l'empit final i s'assoleix el vèrtex, bé espaiós, bé punxagut. L'aire subtil xiuxiueja entre els penyals estriats. Ressó esmorteït que els sentits capten en l'acollença quan s'esdevé el relaxament guanyat. Panoràmiques superbes en un dia clement. Cada ullada pot ésser transmutable pels tons de llum, pels contrastos llunyans. A tombs, sense adonar-te d'on ha eixit, una llepassa vaporosa dissimula abrupteses per distreure les faïons de l'entorn. L'estona de treva asserena el múscul que va recuperant-se de la fatiga, mentre el so de les veus, si

Una colla al cim de la Morella en una travessada pel massís del Garraf, l'any 1951. Foto: Ramon Serra

anem en grup, pareix absorbida en els espais. Els silencis també poden ésser eloqüents interlocutors en l'extraordinari cosmos dels cims.

Què hem adquirit, aconseguit, rebut en atènyer el pic que pertoqui, ja sigui de difícil accés, vies extremades, o bé de sobrada concurrència? La conclusió la podem segellar en l'intern més receptiu.

Quan es puja a un gran cim de parets o arestes complicades, els mots que s'apliquen en el llenguatge muntanyenc, alpinista, solen ser vèncer, conquerir... Suposicions discutibles si es considera l'expressió 'vèncer' com un acte de submissió a un marc natural com són les muntanyes que un dia poden presentar-se accessibles i, en una hora, esdevenir en una fortalesa infranquejable quan l'ambient es gira advers. L'efecte de conquerir tal

vegada pot tenir una estimació semblant, però cau més bé a l'oïda en relatar la gesta d'un pioner que, amb la seva contribució, expandeix la geografia en regions poc sovintejades deixant la petja en cims inviolats. Després un seguiment d'ardits muntanyencs ampliaran la feta.

En la nostra àrea propera el terme freqüent sol ser 'hem assolit', 'hem aconseguit', s'ha pujat a tal o qual muntanya. Són assignacions per debatre que no treuen cap mèrit als esforços aimants de la natura, excursionistes muntanyencs que senten la crida de les altures que, exercitats en la tècnica de l'escalada aconseguiran fites de renom dintre de l'alpinisme més agosarat.

De les muntanyes, en descendir, no es baixa cap botí en la motxilla. Si de cas unes fotos en la càmera per revelar i que sempre seran un pàl·lid reflex per recordar una bella aventura. Això caldria a tothora desitjar. Poca cosa fóra però, si no hi hagués un molt més reservat a la consciència. El compartir l'aventura, sortida, ascensió amb altres companys-es, a voltes amb incerteses superades per la voluntat de sortir-ne. Un glop d'aigua, una mà que t'assegura, un tros de cel renovellat en fer-se dia.

En aquesta exposició personal i figurada, amb creença afirmaria que els cims als quals un dia pujàrem, d'alguna manera ens han conquerit a nosaltres.

Antoni Ordovàs

Participants a l'etapa del GR que arribava al cim del Canigó, l'any 1990. Foto: Josep Blanes

ORIGEN DE LES EXPOSICIONS MICOLÒGIQUES

A August Rocabruna, destacat micòleg del nostre país, per les moltes hores compartides parlant de bolets.

Catalunya és una de les zones del món amb una gran tradició micològica. Una prova d'això és que existeixen més de quatre-cents noms populars de bolets. Aquesta gran quantitat de noms populars és un caràcter determinant dels pobles micòfils, és a dir, que el coneixement dels bolets està arrelat a la cultura del poble.

La primera aportació científica a Catalunya pel que fa als fongs superiors va ser deguda a Estanislau Vayreda l'any 1882 en el catàleg de la flora de la vall de Núria.

Després, a part de la contribu-

ció de l'eminent antropòleg basc Telesforo de Aranzadi i de Unamuno, que va ocupar la càtedra de Botànica a Farmàcia a principis del segle XX i que té el mèrit de ser un dels primers estudiosos de la micologia a la universitat catalana, destaquen les publicacions d'un metge de la Cellera de Ter, Joaquim Codina (1868-1934), que publicà diversos treballs en solitari o amb altres il·lustres botànics com Pius Font i Quer i Antoni de Bolós.

Un dels grans impulsors de la Micologia a Catalunya fou Pius Font i Quer, professor de Botànica de la Facultat de Farmàcia durant els anys

1917 al 1922 i 1933 a 1939. Fou l'impulsor del Pla Quinquenal Micològic a Catalunya que es portà a terme entre els anys 1931 i 1935, precisament l'any passat en commemorarem el 70è aniversari. Aquest pla consistia en la invitació d'una colla de micòlegs de primera línia perquè realitzessin prospeccions micològiques a Catalunya. Una altra iniciativa de Font i Quer fou la d'assegurar-se la col·laboració de Rolf Singer, un dels micòlegs més reconeguts, integrant-lo al seu departament de Botànica a la Facultat de Farmàcia (1934). A la fi del pla, el nombre d'espècies catalogades va arribar a prop de les 1500. Cal destacar que

Detall de la Mostra de Bolets feta el novembre de l'any 1995. Foto: Rosa Farriol

Imatge de la XIV Mostra de Bolets, l'any 1995. Foto: Rosa Farriol

aquestes exploracions havien estat organitzades per Font i Quer amb la col·laboració de Joaquim Codina.

La guerra civil i la detenció de Font i Quer, que fou separat de la Universitat i de la direcció de l'Institut Botànic, representaren un període de letargia micològica, només trencada als anys 60 per l'activitat que mantingueren a la Facultat de Farmàcia de Barcelona Taurino Mariano Losa España i el seu fill José Maria Losa Quintana, que realitzaren treballs sobre les Agaricals i els Micromicets. També, l'any 1975, el departament de Microbiologia de la Facultat de Farmàcia inicià una línia de recerca sobre fongs microscòpics, especialment deuteromicets i ascomicets, representada per Josep Guarro i Maria Àngels Calvo.

Encara que centrem el nostre relat a la facultat de Farmàcia no hem d'oblidar la restauració de les

exposicions de bolets per part d'Oriol de Bolòs i la invitació d'especialistes estrangers (1961) tal com havia fet el seu mestre Font i Quer. Xavier Llimona, catedràtic de Botànica de la Facultat de Biologia, juntament amb altres investigadors han continuat aquesta tasca.

L'any 1972, amb la creació de la Societat Catalana de Micologia, es comencen a generalitzar les exposicions de bolets. Aquestes exposicions hereves de les que inicià Font i Quer a l'Institut Botànic de Barcelona l'any 1931 i que tanta acceptació havien tingut al nostre país, tenen com a objectiu primordial el coneixement i la divulgació de les principals espècies de bolets. Uns altres objectius de la Societat Catalana de Micologia són l'organització de cursos, sortides micològiques, conferències, la publicació de la Revista Catalana de Micologia i de les Fitxes Tècniques i l'edició de les làmines "Bo-

lets de Catalunya" que l'any 2001 ha publicat la col·lecció XX amb la làmina núm. 1000.

Amb l'anada de la Societat Catalana de Micologia (1979) al departament de Botànica de la Facultat de Farmàcia es van organitzar les primeres exposicions de bolets a la Facultat. Paral·lelament amb la coneixença dels diversos membres d'aquesta Societat, vàrem creure adient que també aquestes exposicions micològiques podien organitzar-se a Vilanova i concretament a la nostra entitat. I així ho hem anat fent durant vint anys, gràcies a la col·laboració de molts socis de la Talaia i especialment d'August Rocabruna i Manuel Tabarés de la Societat Catalana de Micologia i de les seves esposes Remei i Antònia, que ens han assessorat i acompanyat en totes les exposicions.

Durant aquest període han estat exposades a la sala d'actes de l'A.E.Talaia 461 espècies. Aquesta xifra pot semblar petita, però hem de tenir en compte que les exposicions han estat organitzades al final de temporada de recol·lecció dels bolets. Aquestes 461 espècies les trobem distribuïdes en 29 ascomicets, 6 fragmobasidiomicets, 68 afil·loforats, 336 agàrics i 22 gasteromicets.

En nom de la Secció de Cultura de l'entitat voldria manifestar a totes les persones que han col·laborat en la continuïtat d'aquestes exposicions el nostre reconeixement, col·laboració que esperem mantenir durant molts anys.

Maria Carme Barceló i Martí

DADES DE LA XX MOSTRA DE BOLETS

Dies:
24 i 25 de novembre de 2001

Lloc: Sala d'actes de l'AE
Talaia, Vilanova i la Geltrú

Nombre d'espècies: 128

Espècies exposades per
primera vegada: 16

CURS D'INICIACIÓ A L'EXCURSIONISME

Tal com estava previst, la Secció de Muntanya va organitzar el passat mes de novembre, la segona edició del **Curs d'Iniciació a l'Excursionisme**, adreçat a totes aquelles persones interessades a iniciar-se en les activitats de muntanya.

El curs, que es va començar el 6 de novembre i va finalitzar el 14 de desembre, va alternar sessions teòriques i pràctiques, amb l'objectiu de transmetre als participants els coneixements bàsics i imprescindibles per gaudir de la pràctica de l'excursionisme amb confiança, seguretat i respecte per l'entorn.

El programa del curs va incloure cinc classes teòriques i tres sortides pràctiques: una presentació amb una introducció a l'excursionisme feta per Salvador Butí; una sessió teòrica sobre com preparar una activitat de muntanya i quin material utilitzar a càrrec de Jordi Pons; una sessió sobre tècniques d'orientació feta per Joan Raventós; una sessió sobre co-

neixements bàsics de meteorologia feta per Josep Miró, i dues sessions de primers auxilis fetes per Vicenç Lara. A més, es va fer la cloenda del curs amb un pica-pica per als participants i monitors, el corresponent lliurament dels diplomes i una enquesta per avaluar i millorar el curs. En aquest últim acte del curs, hi van participar el president de la Secció, Carles Gonzalez, i el director del curs, Jordi Pons.

En la primera sortida, desenvolupada a Montserrat, es va anar des de Collbató fins a la Miranda de Sant Joan, pujant per la drecera de Fra Garí i el camí de Santa Caterina, i baixant pel pla de Sant Miquel i el camí de la Quadra, amb una visita a la cova del Salnitre. En aquesta excursió es va treballar sobretot el material i les tècniques de progressió. El vocal fou Jordi Pons.

En la segona sortida es va anar al Montseny per fer l'ascensió al Matagalls des del coll de Sant Marçal.

De camí cap al Matagalls. Foto: Quet Vinyals

Més de mitja excursió es va fer sobre una bona capa de neu. En aquesta sortida, els cursetistes disposaven d'una documentació amb el recorregut descrit i on havien d'anar apuntant diverses dades horàries, d'altitud i s'havien d'anar orientant a mesura que passaven per uns punts concrets del recorregut, amb l'objectiu de treballar sobretot les tècniques d'orientació. El vocal fou Joan Raventós.

En la tercera i última sortida es va anar al Pirineu, a la zona de Sant Maurici. El primer dia es va pujar des del poble de Son del Pi al refugi del Pla de la Font (2.015 m). El segon dia es va fer l'ascensió al pic Pinetó (2.647 m), on els participants van experimentar sensacions més fortes, en un ambient més alpí i en un entorn d'alta muntanya, situats just davant dels Encantats. També van viure la vida de refugi de muntanya. La sortida va ser conduïda per Carles Gonzalez i Jordi Pons.

Montserrat va ser la protagonista de la primera sortida del curs. Foto: Jordi Pons

Refugi del Pla de la Font (2.015 m) on es va pernотar. Foto: Jordi Pons

Ascensió al pic Pinetó (2.647 m) en un ambient plenament hivernal. Foto: Carles González

El preu del curs (14.000 ptes., amb descomptes de 2.300 ptes. per als ja federats i de 1.000 ptes. per als socis de la Talaia) incloïa la tramitació de la llicència federativa amb l'assegurança de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, les sessions teòriques, el llibre de text "Excursionisme" de l'editorial Pòrtic, que va ser utilitzat durant tot el curs, les despeses de transport i el material que es va utilitzar en les activitats pràctiques, més la pernотació en règim de mitja pensió de l'última sortida.

El curs es va iniciar amb la participació de cinc alumnes: Maria Pilar Bonfill, Xavier Cucurella, Lurdes Martínez, Maria Luisa Morillas i Vincent Peuziat, que van intervenir activament en les activitats amb molt entusiasme, ganes i motivació. Les respostes de l'enquesta avaluadora del curs demostraven una valoració molt positiva del curs.

Esperem continuar fent propers edicions d'aquest curs per tal d'acostar la Muntanya a les Persones, i que tots dos en surtin beneficiats: la Muntanya, amb un millor respecte per a aquesta i per al medi ambient en general, i les Persones, gaudint de sensacions i satisfaccions úniques.

Jordi Pons Corbella

44a MARXA SOCIAL D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

17 de març de 2002

**Puntuable per a la 4a Copa Catalana
de Marxes Tècniques Regulades**

**Sortida i arribada al poble de Garraf
(municipi de Sitges)**

XL Sortida del Cicle "Coneguem Catalunya" **PUIG CORNADOR**

Amb aquesta sortida de tardor, efectuada el dia 28 d'octubre de 2001, es va commemorar la XL sortida Coneguem Catalunya organitzada per la

Secció de Cultura.

Com és habitual en aquestes sortides es va oferir dues possibilitats: una visita turística

ca i un itinerari a peu molt idoni coincidint en plena tardor, ja que una part important de l'itinerari transcorre per bosc de fageda.

La visita turística es va fer al Monestir de Ripoll i a Santa Maria de Matamala. Hi van participar 8 persones.

L'itinerari a peu va fer aquesta ruta: Comià, Sant Pere de Serrallonga, Puig Cornador, les Lloses i Santa Maria de Matamala. La durada de la caminada va ser de 3 hores 40 minuts. Hi van participar **45 persones**.

Breu descripció de l'itinerari:

L'itinerari s'inicià a peu de carretera (BP-4654, carretera que passa per Alpens direcció Berga), on hi ha un petit indicador "Comià i Sant Pere de Serrallonga".

En menys d'un quart d'hora seguint una pista, vàrem fer cap a Can Comià. Deu minuts més tard, guiant-nos pels senyals del PR-50 (pintura blanca i groga) arribàvem a l'església preromànica de Sant Pere de Serrallonga (1041 m). Amb una mica més d'una hora, havent passat pel coll Soler, seguint a trams per la carena de la serra de Vinyoles, ja érem dalt del Puig Cornador (1212 m).

Des del Puig Cornador te-

Vista de l'ermita de Sant Pere de Serrallonga, anant cap al coll Soler. Foto: Natí Salvadó

1. Sant Pere de Serrallonga. 2. Santa Margarida de Vinyoles. 3. Santa Maria de les Lloses. 4. Santa Maria de Matamala. 5. L'Hostalet.

Ermita de Sant Pere de Serrallonga. Foto: Nati Salvadó

Font freda Capdevila. Foto: Nati Salvadó

niem la vista de la propera ermita de Santa Margarida de Vinyoles. El puig Cornador és un mirador sobre la Catalunya Central, del Pirineu des del Comanegre, Puigllançada, del Pedraforca, de la comarca d'Osona fins al Montseny, Sant Llorenç del Munt i Montserrat... però el dia emboirat no ens va permetre gaudir d'aquestes panoràmiques.

Des del coll Tallat (encreuament de pistes i camins), situat a deu minuts del Puig Cornador, vam agafar el camí marcat amb senyals de color blau, que ens endinsà a una esplendorosa fageda. Seguint a trams els senyals grocs i blancs del PR, a trams els senyals blaus, ens vam plantar amb menys de tres quarts d'hora a la bonica font freda Capdevila.

L'itinerari ens va portar, amb poc més d'una hora i quart, passant pel bell mig de la Vall de les Lloses (i molt a la vora de l'església de Santa Maria de les Lloses), a Santa Maria de Matamala (986 m), a la capçalera de la riera de Llimós. Lloc on va finalitzar l'excursió.

Secció de Cultura
Octubre 2001

Xurreria
Trifón ★
VILANOVA I LA GELTRU

Xurreria
Trifón ★
VILANOVA I LA GELTRU

Xurreria
Trifón ★
VILANOVA I LA GELTRU

“SAMBARI NAIT”

Diari dels aprenents d'escaladors

Per què ens vam apuntar a les jornades d'iniciació a l'escalada en roca? ... Jo tinc un amic, no sé el perquè, potser per provar què se sent, per guanyar seguretat a la muntanya... tant se val! Però allà estàvem 15 cursetistes que érem estranys i de seguida dos dossiers plens de paraules desconegudes que en aquell moment ens sonaven a xinès —que si pitons, mosquetons, tascons...— i per si faltava poc ens regalen una corda i au! a practicar el ballestrinque, el pescador, el pla, el dinàmic... Per qui no els coneix, no són noms de pizzas sinó nusos d'escalada.

Saturat d'informació finalitzà la 1a jornada.

EI MAE

La segona jornada va ser al MAE. Ja no hi havia marxa enrere, que si una cama per aquí i l'altra cap allà, i ben oprimits dintre de l'arnès. Tot seguit ens van ensenyar a fer el “8” i el primer contacte amb els peus de gat (dos números menys), així que no us imagineu el mal que fan! Vinga i cap a dalt! Et diuen que has de tocar el sostre —“ah, bè!” dius mirant els companys que estan practicant, però no!, quan et toca a tu no tens prous ulls per buscar una presa per poder ficar la mà (perquè els peus ni “quisqui” es deixa de mans de tan cagat com estàs). N'hi havia que tenien més traça en pujar que altres, però la voluntat sí que hi era. Les gotes de suor començaven a sortir, llavors t'adones per què serveix el magnesi. Serveix per eixugar-te la suor que surt de les teves mans quan intentes agafar la presa que és

tan petita i que està tan lluny, i per no parlar dels peus, que porten la quinta marxa de la moto.

Però el que aconsegueix arribar a dalt, l'alegria que té es contagia i se senten els primers aplaudiments com si hagués pujat al K2. També cal recordar la primera vegada que has d'assegurar algú, la teva mà comença a suar perquè com caigui el que està a dalt... li farà una gràcia!

Vilanova de Meià (via Tàrega). El Paquito, el Robert i l'Ester en una reunió. Foto: Anxí Ester

Per no parlar del que està allà dalt patint, deu pensar “aquesta tia que no conec de res m'ha d'assegurar i està seca com un clau...” Estàs aconllonit, perquè allà dalt tot es veu diferent. Però gràcies als monitors que no es cansen de repetir mil vegades: que no passa res! els acabes fent cas, i realment l'experiència ens diu que sí, que es així (però aquest raonament no l'adquireixes en unes hores i has de volar 2 o 3 cops per aprendre el que vol dir la gravetat, i en aquest moment sí que suecs!!!

3a CITA

A les 7.45 del diumenge a l'estació de Vilanova estava fosc i negre, i de mica en mica amb cares de son van apareixent els zombis i cap a Canyelles que la Facu ens espera... Perquè sigui més lleuger fem la primera parada al pla dels pins tots a esmorzar per agafar forces (que segur que les necessitarem). Teníem una font però per sorpresa al costat hi havia penjat el cap d'una cabra morta (aigua no potable), és en aquell moment quan se't nega la digestió (com l'all i oli), allà t'adones que realment funciona el cor, de tant ràpid com va, no sé si és pels nervis de la novetat o la por!

Ens repartim cada 2 cursetistes, 2 monitors, era d'agrair. Arriba el moment de descarregar les cordes i de posar en pràctica tots els coneixements del dies anteriors.

En cinc minuts, allò sembla una selva. Un munt de cordes penjaven de la roca (perquè s'ha de dir que

La "Facu" de Canyelles (via Xesca). El Miki s'enfila amunt. Foto: Sònia

Wlanova de Meia (via Camel). El Roger Nieto saluda la concurrència des de mitja paret. Foto: Sònia

els monitors tenen 'mono' de pujar de primer) i es comença a "desenfundar" els mosquetons. Es nota en les seves cares que el risc és fantàstic mentre nosaltres, que comencem, encara no ho enteníem.

Bé, els mosquetons estan al seu lloc i arriba l'hora de la veritat, cap a dalt hi falta gent! El més "xulo" puja i amb la mà nota un bon canto, perquè saps que estàs salvat, uf! Perquè la primera vegada la força la fas amb les mans i els peus desapareixen de moment. Després de suar una estona i notar que la paret s'ha tomat lisa preguntes: on fico els peus ??? i una veueta celestial et diu: amb el peu prem una mica més a l'esquerra...! i la cosa es va animant, i si ets atrevit pots mirar el paisatge, i tens la sensació de ser un ocell, i és en aquest moment quan el teu company de cordada treu la minicàmera i et fa la foto que servirà per ensenyar-la a la teva mare i perquè se li fiquin els pèls de punta (i això que l'està mirant al revés) i tu li dius:

no! , que va al revés! Llavors la teva mare es torna blanca, però tranquil·litant-la li contestes: no passa res, no veus que anem assegurats? Ja!! Ja!!

Si aconseguixes treure l'últim mosquetó, tens la sensació de ser el millor. Després et toca baixar amb el ràpel i has de treure el cul, però a la pràctica ho treus tot menys el cul, i et deixes els genolls enganxats a la roca de la por que tens.

Quina paciència la dels monitors! Allò era súper difícil i cap d'ells va perdre els nervis, ni es va tornar de color verd de cridar, a l'esquerra...! o a la dreta...!, puja els peus...! són així de super enrotllats!

De tornada, les cares eren de cansament i felicitat.

LA QUARTA TROBADA

Va tenir lloc a la Talaia i tocava tècniques de progressió i descens.

Allà ja havíem trencat el gel, ja quasi et recordaves del nom de la teva parella de cordada i amb una mica de sort sabies l'edat, si tenien parella, si treballava, si havien escalat abans, si tenia cotxe (important per a la propera sortida...)

Unes impressionats diapositives ens engrescaven a continuar. Allà va sortir el tema de les fiblades o cruiximents, vulgarment dit "agulletes", i fins i tot hi havia gent que explicava que no sabia que existien tants múscles en el cos, perquè li feien mal tots, absolutament tots!

Des d'aquí, agrair al pobre monitor que va tenir la paciència de repetir 1000 vegades cada "diapo", fins que ens va quedar clar el que era una reunió, un llarg...,etc.

LA CINQUENA TROBADA: TORNADA AL MAE

Tothom comentava que cansa més el M.A.E. que La Facu. Des-

Vilanova de Meià (via Necronomicon). La Neus Garcia en una "pose" per a la premsa. Foto: Toni Castelló

prés d'unes pujades, comencen les preguntes com: què farem a Vilanova de Meià? El pobre Robert va quedar esgotat de contestar preguntes.

LA GRAN SORTIDA

No hi ha marxa enrere. Dissabte 27 d'octubre a les 7:30 encara més fosc que l'altre dia, ens trobem quasi tots. Una malaltia deixa enrere un company, però ens consolem, la roca no es mou de lloc, tot i que Vilanova de Meià està lluny.

Després d'un bon esmorzar a Cal Cirera anem direcció a les roques, el paisatge impressiona.

De sobte ens despleguen per terra un munt de material, que cadascú sap perfectament de qui és, menys els cursetistes, els quals ens limitem a posar-nos l'arnès, el casc i si més no, a carregar la corda.

L'escalada és un esport molt

complet perquè el treking que has de fer abans de començar a escalar et fa recordar que tens cor i que a més batega molt i molt fort.

Tots cap a fer la via llarga, la qual cosa vol dir que un cop comences a escalar no podràs baixar com a la Facu, sinó que un xurro! Caldrà continuar fins a dalt. Així que, mala llet i cap a dalt! I quines vistes! I si tens la sort de veure passar un voltor tens la sensació de ser com ell, i així, de mica en mica vas aconseguint

arribar a les reunions i te'n vas sortint amb l'ajuda dels monitors, que t'obren els ulls quan tu estàs més perdut. En arribar a dalt la foto de rigor, "no siento las piernas", però és igual, hem arribat i llavors crides: SAMBARI NAIT que és el crit de guerra del cotarro escalatori.

No hi ha més remei i com tot en aquesta vida això té un final, i aquella diada també arribem al pàrraig. Però allò no té preu, sobretot quan comentes, contemples i mires per on has passat i allí tothom diu la seva, i és "tope gual" i a més a més sents molt bon rotlló amb tot el grup.

Compartir sopar, xerrada i celebració (el més petit dels cursetistes complia 15 anys) vora la font, en una nit estelada i amb l'eufòria desbordada i amb les pors amagades va ser realment divertit. Després cada qual a la seva hora, bivac i a dormir.

Diumenge, 28 d'octubre. En despertar ens adonem que havíem dormit al costat d'una cabra morta (coses que passen) i la pregunta era, podré resistir una altra via?

I després d'esmorzar, quan les energies tornaven a estar plenes, es va decidir que tornàvem a fer via llarga i així va ser.

Tornem-hi! Aquesta vegada més cansats, però una vegada puges, el temps és com si s'aturés, és a dir, no existeix, i et limites a superar els obstacles i intentar arribar per tu mateix, i quan ho fas, estàs orgullós. I de seguida t'agafen ganes de revelar les fotos per explicar el que has fet..!

7a TROBADA

Sopar de fi de curs amb una invitada de luxe: la Silvia Vidal, que ens deixa sense paraules amb les seves diapos. Però qui no es conforma és perquè no vol, perquè arriba el moment d'ensenyar les nostres i tornar a comentar i recordar les vies, la cabra, la caiguda, etc.

Un sopar excel·lent amb tot els monitors que ens van ajudar a descobrir que l'escalada és una passada, que tu pots, que la paret té un camí, que cal anar segur, que tens un company que t'ajuda, que també ets company i ajudes.

Uns quants continuaran, altres ja n'han tingut prou, però tots us ho agraïm i si ens ho permeteu: SAMBARI NAIT!!!

Han participat com a cursetistes: Adrià, Antoni P., Antoni S., Bruno, Carolina, Esteve, Ester, Gerard, Joaquim, Miquel, Paquito, Roger B., Roger N., Roger R., Sònia, Susanna,

Han participat com a monitors: Àngel, Chapi, Diego, Eva, Israel, Jaume, Jordi L., Jordi M., Jordi R., Jordi V., Laura, Neus, Oscar, Pere, Ramon, Robert, Roger, Silvia, Teresa, Toledano, Toni, Xavi G., Xavi P...

Col·lectiu de cursetistes 2002

UNA EXCURSIÓ AL PUNT SITUAT MÉS AL NORD DELS PAÏSOS CATALANS

De Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó. Aquests són els límits dels Països Catalans, aquesta és la versió popular i que donades les actuals vies de comunicació ens és força útil, l'autopista passa molt a prop de Fraga i també molt a prop del castell de Salses i podem ser

conscients del moment en què sortim de Catalunya si ens dirigim cap al centre de la península o quan entrem a Occitània si ens dirigim cap al nord.

Voldria, però, sense contradir aquesta pràctica definició, precisar

una mica més la frontera nord, ja que si ens mirem detingudament els mapes podrem apreciar fàcilment que el castell de Salses no està situat exactament a la frontera i que més al nord hi ha altres castells i altres pobles. Quin és, doncs, el punt més al nord dels Països Catalans?

La frontera és una línia feta sobre el mapa que no sempre té una lògica, més ben dit, sovint no en té, de lògica, en el cas que ens ocupa el límit és entre l'àrea lingüística catalana i occitana (això era fa uns anys, ara quasi tothom parla francès).

Si observem un mapa de la Catalunya Nord, veiem que al nord del Rosselló la línia fronterera fa una mica de punta i marca clarament el punt més al nord dels Països Catalans. Aquesta punta no és del tot arbitrària ja que de fet segueix una carena de muntanya, de les primeres serres de les Corberes.

Si ens situem al mig del Rosselló, a Ribesaltes per exemple, i mirem cap al nord i oest, deixant el mar a l'est i al sud les Alberes i el Canigó al sud-oest, veurem que les Corberes tanquen de nord-est a oest el paisatge. Ràpidament ens cridarà l'atenció una torre situada dalt de la carena, és la Torre de Far, que està situada sobre la serra de Talteüll. Aquesta serra no fa frontera ja que a l'altre costat hi ha el poble de Talteüll, de parla catalana i sobradament conegut per l'home de Talteüll, ja que molt a prop del poble hi ha la cova Aragó on es van trobar les restes d'aquest homínid que passa per ser el català més antic que es coneix.

Talteüll és encara del Rosselló

El poble abandonat de Perelós. Foto: Salvador Butí

Sant Miquel, al poble de Perelós. És l'església romànica més al nord dels Països Catalans. Foto: S. Butí

per raons lingüístiques però geogràficament és un poble de les Corberes igual que Vingrau situat una mica més al nord.

La serra de Talteüll s'inicia una mica abans d'Estagel, poblet situat a la vora de l'Aglí i després de la Torre del Far continua. Una mica més enllà agafa el nom de serra de Vingrau separada de l'anterior pel Pas de l'Escala lloc de fàcil accés ja que hi passa la carretera D-12.

A partir d'aquest coll, podem veure que la carena es va fent cada vegada més alta fins al Piló del Coll d'en Carreras, on inicia una petita davallada. És en aquest punt on la línia de frontera arriba a la carena.

Una mica més endavant la carena torna a guanyar alçada. No estan d'acord els mapes francesos i catalans a l'hora de donar noms als diferents trams que vénen a continuació, en el mapa 2547 OT de l'IGN francès escala 1:25000 llegim Serra de Fire Mantels i més endavant Serre de la Grande Cremade. La Gran Geografia Comarcal de Catalunya diu Serra de Perellós.

El que sí és evident és que podem veure clarament que la carena arriba al seu punt culminant en un lloc on hi ha instal·lada una gran bola metàl·lica, concretament un radar meteorològic, que ens el permet identificar fàcilment. Aquest punt és el Montoliu de Perellós. De fet aquí també hi ha diversitat d'opinions respecte

La serra de Perellós. Es pot distingir el radar meteorològic que marca el punt més alt. Foto: S. Butí

al nom, segons el mapa francès Montoulier de Perillos i segons l'amic Jordi Mir en els seus Indrets de Catalunya publicats en la col·lecció de llibres de motxilla l'any 1979, Montolier de Perillós.

El Montoliu de Perellós, nom que donem per bo d'acord amb la GGCC i la CATALUNYA ROMÀNICA d'Enciclopèdia Catalana, és el punt situat més al nord dels Països Catalans, per ser més concrets $42^{\circ} 55' 6''$ nord i $2^{\circ} 51' 56''$ est, dades calculades per mi mateix sobre el mapa. A partir d'aquí la frontera baixa de forma estranya sense seguir la carena i reprenent-la més o menys una mica més enllà va a parar al mar al mig de l'estany de Salses.

Una excursió al Montoliu de Pe-

rellós és una forma de conèixer millor el nostre País i per tant la recomano especialment tot i que no és d'allò més fàcil.

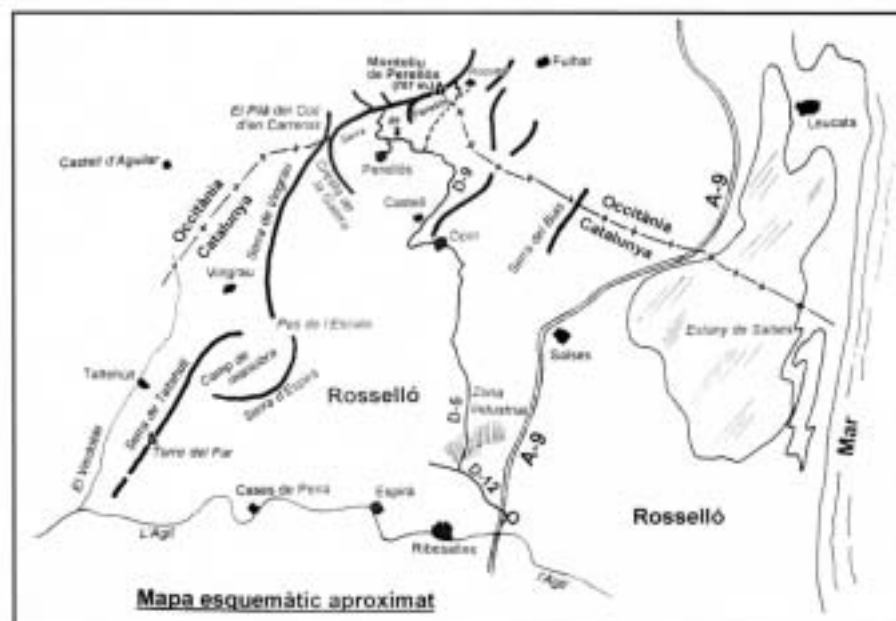
No sé si també us passa a vosaltres, amics lectors que heu tingut la paciència d'arribar fins aquí, però a mi les fites geogràfiques sempre m'han cridat l'atenció, i no em negareu que aquesta no és especial!

Actualment una mala pista amb molt pendent, però apta per a tot terrenys, porta fins al radar meteorològic sortint molt a prop del poble abandonat de Perellós, però des d'un punt de vista excursionista el suggeriment és el que faig tot seguit.

Sortirem de l'Autopista "La Catalana" per la sortida de Perpinyà Nord-Ribesaltes i tot seguit després d'haver pagat el peatge arribarem a una rotonda des d'on agafarem la carretera D-83 en direcció a Vingrau, a cosa d'un quilòmetre girarem a la dreta per la D-5 en direcció a Ôpol.

Ôpol és un bonic poblet que la carretera travessa per dins i que és el poble habitat situat més al nord dels Països Catalans i sembla que per molt temps donada l'activitat normal que s'hi veu.

Sortim d'Ôpol en direcció al castell per una carretera que ens portaria a Vingrau (D-9), que haurem de deixar per una altra de molt estreta i pujadora que porta a Perellós passant per sota del castell d'Ôpol que

després comentarem. La carretera arriba fins al poble abandonat de Perellós, que val la pena visitar i on hi ha l'església romànica de Sant Miquel que és l'església romànica situada més al nord dels Països Catalans.

Una mica abans d'arribar a Perellós es fa evident la bola del radar que marca la nostra fita.

Situats al mas de la Llana, al peu de la carretera i uns tres quilòmetres abans d'arribar a Perellós, aranca una pista en no massa bon estat que ens apropa al peu de la muntanya. Es pot intentar escurçar una mica el camí però si tenim en compte que el temps previst per a l'ascensió és aproximadament de dues hores, no val massa la pena exposar el cotxe a alguna pedra situada estratègicament per poder radarar alguna peça important.

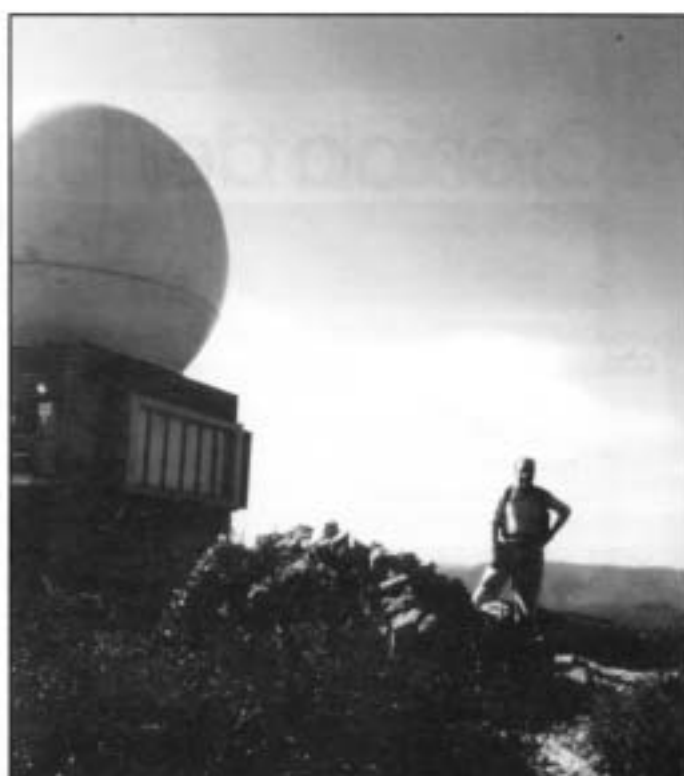
La pista té algunes desviacions i nosaltres per pujar haurem de fer servir les nostres habilitats, agafant de referència unes roques que ens queden enfront a sota del Montoliu i ajudant-nos per les marques fetes per poder accedir al peu de les torres d'una línia d'alta tensió que passa a prop. Aquestes marques ens fan passar per esborrats camins i corriols en algun cas molt perduts i coberts d'una vegetació típica de la zona, impenetrable, plena de punxes i no excessivament alta. El terreny és el típic de les Corberes, moltes pedres trencades, petites cingle-

res que ens barren el pas. Tota un petita gesta que si no perdem la paciència i en tenim moltes ganes ens portarà al cim del Montoliu de Perellós a 707 m d'alçada i amb una vista magnífica sobre la plana del Rosselló, els estanys, el mar, les Alberes, el Canigó, les Corberes i si el dia és clar moltes coses més.

El més complicat de tot és encertar el corriol (marques vermelles) des de la pista.

No sé si un dia dona per fer-ho tot, si és d'hivern segur que no, però és evident que en passar per sota del castell d'Ópol decidireu que cal pujar-hi.

Hi ha un lloc per deixar els cotxes, on normalment no estareu sols, amb una taula d'orientació inclosa. Del pàrquing surten diversos corriols que permeten l'accés a l'altiplà on hi ha situat el castell, encinglerat per tots costats.

El Montoliu de Perellós amb el radar meteorològic. Foto: Salvador Butí

A l'edat mitjana, allà dalt hi havia un poble, actualment en queden només les restes del Castell, i fragments de moltes altres edificacions que no sobresurten de terra, possiblement en arribar a dalt direu que esperàveu trobar més coses però val la pena pujar-hi.

El castell està situat a l'angle sud-oest de l'altiplà i és tot el que queda de l'antic poble de Salvaterra fundat per Jaume I l'any 1246 per defensar la frontera nord amb el regne de França. Anys més tard, els habitants, cansats del vent i les incomoditats, van baixar a viure al pla i van formar el poble d'Ópol.

Per més informació sobre el castell i l'església de Sant Llorenç, de la qual hi ha restes entre les enrunades parets de la fortalesa, així com de Perellós, aconsello consultar l'obra CATALUNYA ROMÀNICA, vol XIV, dedicat al Rosselló.

És un lloc per entretenir-s'hi buscant les restes de parets, carrers i sitges, sempre sota la presència del Canigó, majestuós, imponent. Tot això si no heu ensopagat un dia de tramuntana, ja que allà bufa de valent.

Salvador Butí i Papiol

Altiplà on hi ha el castell d'Ópol. Foto: Salvador Butí

Crònica del "cotarro" talaienc

CAPÍTOL DEL LOCAL SOCIAL

Com si fos una novel·la per entregues, a cada revista us expliquem -als qui no us acosteu gaire pel local- com van les obres. Costa, però de mica en mica ho aconseguirem. Ara que ja tenim el terra posat del segon pis i l'escala acabada, la feina de paleta ja ha finalitzat en aquesta zona, però ens trobem que encara hi ha les instal·lacions per fer, i esperem que després del parèntesi nadalenc es puguin tornar a reprendre totes les qüestions que manquen, ja que a més de les instal·lacions elèctrica, d'enllumenat i d'emergència, la telefònica i la informàtica, està per començar el repàs i pintat de les parets - per la qual cosa necessitem urgentment una colla de voluntaris pintors-empaperadors-, en canvi ara ja s'està col·locant el cel·ras de les dues sales principals. I ja quedarà per més endavant l'entrada-vestíbul-escala de la planta baixa i l'accés a la zona de magatzem i altell de darrere la capella, i més tard el condicionament de la pròpia capella. No patiu. Us continuarem informant.

FINALITZACIÓ DEL XII CURS D'INICIACIÓ A L'ESPELEOLOGIA

El darrer trimestre, i concretament des del 6 de novembre al 16 de desembre, es realitzà aquest curs d'iniciació a les tècniques utilitzades en l'espeleologia i per començar a conèixer les diferents branques científiques que la componen. Així, les lliçons teòriques, que varen realitzar-se al nostre local social, anaven des de la història de l'espeleologia, la vestimenta, la il·luminació, geologia,

tècnica i utilització del material, ecologia, bioespeleologia, prevenció de riscos i accidents, fotografia, topografia, logística i preparació de les sortides. Les pràctiques passaven per anar, primer a la Fou de Bor, després foren de descens, ascens i assegurar, però a l'exterior, és a dir, en alguns cingles de Sant Pere de Ribes, i continuaren amb algunes sessions de descens a diversos avencs al massís del Garraf, el darrer dels quals fou l'avenc de l'Esquerrà. Una nodrida assistència de 12 cursetistes posava de manifest la bona qualitat d'aquests cursets, en els quals, el GET, any rere any, posa el seu màxim empeny per difondre el coneixement de l'exploració subterrània. Com sempre, la cloenda finalitzà al local social, i per no perdre el costum, amb un important pisolabís, gairebé un sopar, que contribuï a iniciar les festes nadalenques, amb gran xerinxol·la, tant per part dels cursetistes com dels monitors, i evidentment amb el lliurament dels corresponents diplomes acreditatius d'aprofitament del curs.

S'HAN FINALITZAT LES JORNADES D'INICIACIÓ A L'ESCALADA EN ROCA

Una altra colla d'aprenents de grimpairens ha passat unes jornades d'assimilació de les diferents tècniques per enfilar-se damunt les roques, que els del GEAM han organitzat aquest passat octubre. La qüestió és que els cursetistes inscrits s'ho han passat de bona i tenen ganes de continuar. Però renunciem a explicar-vos com han anat aquestes jornades d'escalada, perquè els propis cursetistes us ho expliquen en un article d'aquesta mateixa revista. Doneu-li un cop d'ull. Una altra ree-

xida activitat del nostre Grup d'Escalada i Alta Muntanya.

IGUALMENT TAMBÉ S'HA ACABAT EL CURS D'INICIACIÓ A L'EXCURSIONISME

Com estava previst, durant el passat mes de novembre i organitzat per la Secció de Muntanya s'ha realitzat el curs d'iniciació a l'Excursionisme, que si bé no ha reunit massa inscrits, ha estat seguit amb molt d'interès donada la temàtica de les lliçons teòriques i de les atractives sortides de pràctiques al Montseny, a Montserrat i al Pirineu. Així els cursetistes ben aviat s'hauran integrat a les excursions de la nostra Talaià. Als assistents al curs els fou lliurat el corresponent diploma d'assistència i de bon aprofitament.

LA SECCIÓ DE SENDERS ESTABLEIX EL PROPER CALENDARI DE SORTIDES

Ja ho havíem anunciat. La colla dels caminaires, a través de la seva junta (?!) ha presentat el calendari de les properes etapes de l'anomenada Ruta del Císter (o Cister). Tot i amb això, la circular que varen enviar als socis de la secció amb les dates de sortida ja ha sofert d'entrada una variació. La prevista sortida inicial d'aquest cicle, la qual s'havia de fer el dia 16 de desembre, tots recordareu que aquell dia les carreteres de Catalunya estaven col·lapsades per la neu, i evidentment es va haver de suspendre. És a dir, el calendari s'ha endarrerit i les noves dates de sortida són les que segueixen:

20 de gener: Vallbona de les Mon-

Crònica del "cotarro" talaienc

ges - Belltall - Forès
17 de febrer: Forès - Rocafort de Queralt - Montbrió de la Marca - Vallespinosa
10 de març: Vallespinosa - Pont d'Armentera - Santes Creus
14 d'abril: Santes Creus - Pla de Santa Maria - Prenafeta
12 de maig: Prenafeta - Montblanc - Les Masies de Poblet - Poblet
9 de juny: Poblet - L'Espluga de Francolí - Cap del Coll

I en tot cas quedarà pendent de decidir data per a la darrera sortida d'aquest cicle: Cap de Coll- Santuari del Tallat-Vallbona de les Monges. I res més, o sigui a caminar s'ha dit, que els itineraris són curts i no gaire lluny de casa nostra.

CAPÍTOL DE NAIXEMENTS

A la nostra redacció ens han arribat notícies que els nostres socis estan en forma i volen engrandir l'entitat i evidentment la família. Així, el Secretari de la nostra Junta Directiva, l'Elio Perea ha estat pare d'un petit nadó que porta per nom Pau. Aquest primer fill ha inundat d'alegria la llar del nostre secretari, i fins i tot ja hem pogut veure el nounat als braços de la seva mare, la Iolanda, tombant per la Talaia. Veurem si es dedicarà a l'espeleologia o a l'escalada. El temps ho dirà. Moltes felicitats!

Per altra banda, la Núria Blanes, la coneguda filla del Pitu Blanes, també ha donat a llum el seu primer fill, o millor dit filla, la qual va venir al món el passat dia de Santa Lúcia, però que porta per nom Martina. Per descomptat, desitgem als felïços pares Núria i Joan Carles, un munt de felicitats! ep! i sobretot a l'avi Pitu i

l'àvia Pili, als quals els cau la baba quan els pregunten per la seva néta. Per cert, serà esquiadora aquesta nena? Perquè diuen que ja té uns petits esquís esperant poder-los fer servir, amb gran desesperació de l'avi, que no els hi podrà col·locar fins d'aquí a dos o tres anys!

I els del ram de "l'espeleo" continuen ampliant la nòmina de futurs membres del GET, així, el Joan Rodríguez i la Carme, just aquest final d'any han estat pares una altra vegada, aquest cop ha estat un nadó al qual li han posat per nom Miquel. I repetim de nou el munt de felicitats que desitgem a la parella.

Ep! i encara a darrera hora ens hem assabentat d'un altre naixement, i així el qui fou responsable del Refugi Baldric, el Damià Pérez i la Neus, el passat octubre van portar al món un nadó més, que a més de fer-lo soci de la Talaia li han posat el nom de Salvador. Felicitats!

Des d'aquestes planes de la nostra revista: Per molts anys a tothom! També us demanem que si coneixeu notícies semblants d'altres socis ens les feu arribar i sortiran al nostre cotarro social. I que això no pari!!

ELS DIVENDRES CULTURALS

És un bon exponent de la dinàmica talaienca el fet que trimestre darrere trimestre us puguem explicar com han anat els actes culturals programats al nostre local o també a altres sales d'actes. Val a dir que gairebé no queden divendres buits de programació durant dos o tres me-

ses, per la qual cosa, si teniu pensat realitzar alguna conferència, muntatge audiovisual o simplement un reportatge de diapositives d'alguna excursió o itinerari interessant, cal que ho comuniquem als responsables de la Secció de Cultura amb la suficient antelació.

I ara passem a comentar breument els darrers actes de l'any 2001. Començàvem, el dia 5 d'octubre, a la sala d'actes del nostre local, on el Josep Bertran, en una projecció organitzada pel GEAM i per la Secció de Muntanya ens presentà **CRESTES DEL PIRINEU (I)**. No cal dir que la majoria d'elles foren espectaculars, sobretot les de l'Aneto, on poguérem veure alguna insòlita postal hivernal, amb el Josep assegut damunt la creu del cim, amb un gruix de neu que gairebé deixava colgada la totalitat de la creu i amagava totalment la imatge de la verge del Pilar que hi ha al seu costat, i un Pas de Mahoma inversemblant. Fou un bon espectacle de vistes d'alta muntanya que el públic assistent premià amb càlids aplaudiments.

El següent divendres, com que era el "pont" del Pilar, no hi havia res programat, però ja el divendres 19, no només era la Secció de Cultura la que organitzava aquell acte, sinó que també era la protagonista, donat que es celebrava una projecció precisament d'aniversari: **VINT ANYS CONEIXENT CATALUNYA, A TRAVÉS DE 40 EXCURSIONS**, una efemèride que commemorava els llargs anys de constància d'aquest cicle d'excursions amb el reeixit propòsit de: Coneguem Catalunya. La projecció, preparada pels principals artífexs i ins-

Crònica del "cotarro" talaienc

piradors d'aquestes sortides, la Mre Carme Barceló i el Salvador Butí, comptava també amb el suport d'un opuscle, on figurava una completa relació de les sortides d'aquests vint anys. Així poguérem veure les imatges de les primeres excursions amb personatges ben jovenets i prims, i començaríem amb el Collsacabra, i després el Montsant, i Montserrat i la Garrotxa i d'altres com el Delta de l'Ebre o l'Albera o si no el massís de Sant Honorat i la Roca del Corb, i més enllà el Congost de Mont-Rebei, els Aiguamolls de l'Empordà, i ja amb gent més madura a les imatges passaren la propera Collcerola o la Serra del Cis, i més endavant la Serra de Cardó, o el Puigsacalm-Vall d'en Bas, i moltes més com les dels últims anys, com per exemple la del Port de Vielha, o Valldarques, Estany de Montcorbès i la darrera a la Serra de l'Obac. En tot cas quedava per realitzar precisament la 40ª que seria a Puig Comador, i de la qual trobareu la corresponent crònica en aquesta revista. Una magnífica projecció que serví per a recordar moltes sortides i que fou premiada amb una merescuda ovació.

I el dia 26, organitzat per la Secció de Cultura, era precisament una conferència en la línia de commemoració dels 20 anys del cicle Coneguem Catalunya, l'autor de la qual era un conegut excursionista: Jordi Mir, autor dels llibres de motxilla "Indrets de Catalunya I / II" i col·laborador del programa de TV3 "L'indret de la memòria". Un veterà excursionista com aquell i estudiós de la nostra geografia ens parlà d'**APROXIMACIÓ A LA CONEIXENÇA DE CATALUNYA**, i si

bé tocà temes genèrics de l'excursionisme i geogràfics i fins i tot algun apunt històric, també reconeixia que a casa nostra i després de molts anys tombant pel país, poca cosa podia explicar-nos, tot i amb això ens mostrà algunes fotografies de llocs poc visitats i de racons geològics prou interessants, que foren comentades entre el públic i el conferenciant. Uns càlids aplaudiments cloqueren aquesta sessió.

Canviàvem de mes, i per allò del "pont" de Tots Sants, no hi hauria conferència, però sí que els qui es quedaren aquí preveïeren celebrar la **CASTANYADA**. Així el dia 2 i no la vigília de Tots Sants com seria de rigor, un munt de socis, almenys quaranta, ho celebraren amb un sopar, i un cop encesa la barbacoa al pati per torrar les castanyes, ho aprofitaren per fer botifarres i rovellons a la brasa. Bon profit!

Cal recordar que al local social, i des del 23 d'octubre a l'1 de novembre, havia estat exposada una curiosa exposició que sota el títol: **LÍQUENS D'ART: PETJADES DAMUNT LA PEDRA DEL GARRAF**, tingué plena la sala de juntes d'unes peanyes amb roques del Garraf al seu damunt, amb formes i pintades diferents, realitzades per diversos artistes. Aquesta exposició artística, que a més anava acompanyada de la projecció d'un vídeo explicatiu de les obres d'art, havia estat facilitada per la Direcció del Parc Natural del Garraf i la Diputació de Barcelona, i era un dels punts del programa Viu el Parc, que la dita institució facilita a les entitats d'aquesta comarca.

El novembre de nou s'enge-

gava el **CICLE DE PROJECCIONS DE MUNTANYA**, aquesta vegada en la seva 3ª edició, i ho fariem a la Sala d'Actes de la UPC. Com sempre aquestes sessions són organitzades pel nostre GEAM amb la col·laboració de diversos sponsors, que patrocinaren les quatre sessions del cicle.

S'iniciava el cicle el dia 9, amb la projecció **BIG WALL, ESCALADES EN SOLITARI**, a càrrec d'una jove escaladora barcelonina, la Silvia Vidal, que en un esplèndid reportatge de diverses grans parets i de vies de gran dificultat, ens féu un recorregut per diversos països de tot el món. No totes les escalades foren en solitari, ja que va compartir cordada amb altres companys, però per exemple la via Zodiàc de El Capitan o la via Principado de Astúries del Naranjo de Bulnes les va realitzar sola. I encara que ella no ho va manifestar, per aquesta darrera escalada va rebre la distinció del Piolet d'Or, guardó que donà la FEDME a la millor activitat de l'any 96. Moltes de les diapositives que vàrem poder admirar varen ser aconseguides pels equips de suport, que amb teleobjectius seguien la seva trajectòria, les quals en conjunt foren d'una qualitat excel·lent. Després de la xerrada s'obrí un torn de preguntes per part del públic, que foren contestades sense cap problema, per finalitzar amb una forta ovació a la jove escaladora.

Però el divendres 16, a més de la corresponent projecció a la sala de la UPC, una hora abans al nostre local també hi hagué una xerrada, que organitzada per la Secció de Cultura i per Intermon-Vilanova, a càrrec d'Àngela

Crònica del "cotarro" talaïenc

Gomes (d'Angola) dissertà sobre com **CONSTRUIR UN FUTUR DESPRÉS DE LA GUERRA**, pràcticament per explicar com ressorgir de l'escassetat i la misèria d'un poble trencat per la guerra i per la qual cosa i per crear perspectives de futur necessiten les ajudes de tot tipus que a través de les ONG's els puguem fer arribar. Amb gran sentiment de solidaritat i admiració pel treball que realitzen es cloqué aquest acte.

Tot seguit ens arribaríem a la Sala d'Actes de la UPC per escoltar i presenciar la segona de les projeccions d'aquest cicle, la qual anà a càrrec dels germans Iker i Eneko Pou. De nou una projecció d'escalada, aquesta vegada de les més tecnificades, i que només pel nom ja et diu el nivell, **ACCIÓ DIRECTA I ELS IN-ESCALABLES DEL YUKON**. Aquest parell de germans bascos constitueixen en dels equips més eficaços en escalades extremes, així i després de molts entrenaments incloent-hi materials especials de subjecció a la paret, Iker al tercer intent encadena a Frankejura, el nivell 9a d'escalada esportiva, a la via més famosa del món: Acció Directa. I ens ho explica amb tot detall. I altres coses més, fins arribar al Canadà, on encara es poden trobar veritables espais salvatges per practicar escalades de molta dificultat. I ens expliquen els intents, no tots reeixits, i en la zona del Yukon ho intenten en el Proboscis i en el Cercle dels Inescalables, però per poc, el mal temps els foragita. Amb una narrativa àgil i clara per a tothom, els dos germans fan de fàcil comprensió unes ascensions que per les seves dimensions i pel seu nivell d'extrema dificultat poden ser ca-

talogades d'autèntiques gestes. Una projecció amb diapositives ben resoltes i que pot qualificar-se d'excel·lent tingué molts aplaudiments com a cloenda, i que es van repetir després d'una sèrie de preguntes que realitzaren els assistents a l'acte.

Caldrà mencionar que també algun dissabte al vespre es realitzen actes al nostre local. I llavors el dia 17, i organitzat per la Secció de Senders, es procedí al **LLIURAMENT DE RECORDATORIS ALS PARTICIPANTS AL "CAMÍ DELS BONS HOMES"** en una sala d'actes plena de caminaires, que a més, pogueren fruit d'un passatge de diapositives a càrrec de Jesús Santacana, precisament de tot l'itinerari des del Santuari de Queralt fins a Montsegur, i que fou molt ben comentada per tots els assistents.

I el divendres 23, a la 3ª projecció, canviem de tema, i de l'escalada passem a l'espeleologia, en una sessió d'organització conjunta GEAM-GET. I foren dos temes prou importants d'aquesta especialitat: **EXPEDICIÓ HONDURAS 97** i el documental **100 ANYS D'ESPELEOLOGIA A CATALUNYA** i que comptà amb la presència dels directius de la Federació d'Espeleologia. La primera part consistí en la projecció de les diapositives que varen realitzar durant l'Expedició a algunes cavitats a Hondures l'any 97 i amb motiu del Centenari de l'Espeleologia a Catalunya, i on varen participar més de 20 espeleòlegs, inclosos els de la Talaia, i continuava amb una segona expedició l'any 98, on es va batre el rècord mundial de profunditat d'una cova-avenc amb excavació produïda en terreny de conglome-

rat, la qual cosa no és gens corrent en l'àmbit subterrani. De fet la projecció fou prou interessant, però no tingué l'espectacularitat de les anteriors, ni tant sols les diapositives pròpiament subterrànies no foren de les millors que hem vist. En tot cas fou un correcte reportatge que tingué bons aplaudiments. Mentre la segona part era un documental històric en format vídeo dels cent anys de l'exploració subterrània a Catalunya, realitzat per la FCE, i que estava prou ben realitzat i que ens explicà des de les primeres exploracions de Norbert Font i Sagué fins als nostres dies. Després d'algunes preguntes, els assistents ovacionaren el conjunt de la projecció.

Mentrestrant, al nostre local tenia lloc una altra exposició realitzada per la Secció de Cultura els dies 24 i 25, i és la ja tradicional **MOSTRA DE BOLETS**, la qual resultava que celebrava la seva 20a edició! Doncs sí, vint anys presentant bolets a la Talaia. De nou una efemèride que cal destacar, i precisament realitzada gràcies a la perseverança de la seva impulsora la Mª Carme Barceló, que comptant amb la inestimable ajuda de la Societat Catalana de Micologia, ha realitzat any rere any aquesta mostra de bolets, la qual és visitada per gran quantitat de vilanovins, boletaires o simplement curiosos que volen conèixer les diferents espècies. Haureu pogut observar que la portada de la nostra revista precisament està dedicada a aquest tema. També tindreu més informació de l'exposició en un article d'aquestes mateixes pàgines. Un acurat opuscle commemoratiu de l'aniversari - que s'esgotà ben aviat - recollia una

Crònica del "cotarro" talaienc

petita introducció als bolets, dites populars i una llista de bibliografia a consultar, i es completava amb el recull dels noms de totes les espècies que s'han anat exposant a la Talaia durant els vint anys.

I tornem al Cicle de Projeccions de Muntanya el divendres 30. Aquesta vegada la xerrada anava de la mà de l'Oscar Cadilach, que sota el títol de **15 ANYS D'EVEREST**, ens explicà tota una sèrie d'experiències al voltant de les expedicions a l'Himàlaia, centrant-se primer en l'intent de l'any 83 i després en aquella memorable gesta del 27 d'agost del 1985, quan des del cim més alt del món l'Oscar retransmetia la notícia: *Catalunya ha assolit el sostre del món! Visca Catalunya!*, per primera vegada i precisament per la cara nord i superant el mític segon graó. Posteriorment va tornar altre cop a aquella muntanya per a reconstruir la històrica expedició dels britànics Irvine i Mallory, desapareguts el 1924 sense saber si havien fet cim o no. I poguérem veure l'Oscar i d'altres equipats amb roba poc adient per aquelles temperatures, però caracteritzats com els britànics, tornar entremig de les geleres, i representar una reconstrucció de la tràgica expedició per al programa televisiu "Al filo de lo imposible". L'excel·lent col·lecció de vistes himalaienques i els interessants comentaris realitzats foren premiats amb una llarga ovació, que alhora constituïa la cloenda d'aquest cicle de projeccions.

I el darrer mes de l'any, i després del pont de la Puríssima, s'iniciava el divendres 14 amb una projecció de diapositives, que organitzada per la Secció de Cul-

tura fou presentada pel matrimoni Marcel·lina Simón i Manuel Vidal, sota el títol de **PATAGÒNIA, DE LA FASCINACIÓ A L'ESPECTACULARITAT**. I veritablement fou una espectacular crònica d'un viatge resseguint el Con Sud d'Amèrica. I així passaren les imatges des de Buenos Aires a Bariloche, travessant els Andes i entrant a Chile a Puerto Montt, baixar a Punta Arenas, a l'estret de Magallanes, a Puerto Natales i tornar amunt a fotografiar les Torres del Paine, i continuar per El Calafate, a l'Argentina, i anar a Ushuaia a Tierra del Fuego o també a veure pingüins a Puerto Madri, i un munt de coses més, que en aquesta mateixa revista trobareu en un article del Manel, explicant aquesta experiència. Amb una sala d'actes curulla de públic, la interessant projecció fou premiada amb càlids aplaudiments.

I ja per tancar el trimestre i canviar d'any, el divendres 21, celebràvem dos actes seguits, segons costum des de fa uns quants anys. I en primer lloc, fou el professor Joaquim Monturiol, -ja habitual a casa nostra per aquestes dates- el qui ens donà una conferència il·lustrada amb diapositives amb el títol **AHAGGAR, A TRAVÉS DEL PAÍS DELS TUAREGS**. Amb la seva habitual eloqüència i pedagogia, no exempta d'un fi humor, anà comentant totes i cadascuna de les particularitats, tant de l'àrid desert al voltant del massís de l'Ahaggar - pertanyent a l'immens desert del Sahara - i dels seus petits oasis i els uadi o amagats cursos d'aigua, com dels paisatges plans i pedregosos (regs) o els arenosos (ergs), fins les pintures i gravats rupestres. I evidentment també s'estengué explicant la vida i característiques

dels seus habitants principals: els tuaregs, un poble nòmada, de llengua berber, que havien viscut tant de la ramaderia com d'assaltar les caravanes de camells amb mercaderies, o per protegir-les, segurament mitjançant peatge. Aquesta activitat va minvar considerablement pels efectes de la colonització i a causa del transport mecanitzat. Així els "homes blaus del desert" com se'ls coneix, semblen condemnats a una lenta desaparició com a poble dins l'escena sahariana, a mesura que se'ls esgoten els mitjans de subsistència. Cal ressaltar l'anècdota referent al mot d'homes blaus, a causa del vel o túnica blava que porten aquests homes, i que sovint els destenyeix, tacant-los la cara. I ens explicà un munt de coses més, que en conjunt constituïren - com sempre - una agradable lliçó de geografia, que fou closa amb una entusiasta ovació.

I darrere una cosa, l'altra: **LLIURAMENT DE MEDALLES DE 25 ANYS DE SOCI I FELICITACIÓ DE NADAL**, o sigui, després d'una breu introducció foren repartides les medalles que acrediten una bona colla de socis que s'han mantingut fidels a la nostra entitat durant vint-i-cinc anys. Que ho puguin ser per molts anys més !.

I tot seguit, després que el president felicités el Nadal i fes un breu repàs de les qüestions d'actualitat de la Talaia, passàrem tot seguit a cruspir-nos les neules i els torrons, i brindant amb cava perquè l'any 2002 no sigui tan complicat ni tan dolent com el 2001.

Bon Any a tothom!

ILLAMINAKO ATEAK 2001

En obrir els ulls, després d'una nit un pèl incòmoda, amb les esqueles dels cavalls ressonant per dins del nostre cap, veiem que ens trobem sota una petita bauma de roca esquistosa. I apartades en un lateral, unes motxilles amb un pes inhumà que diríem que esperen ser carregades muntanya amunt; és la festa dels traginers i la primera pregunta que em ve al cap és: què caram estem fotent aquí???

Comencem a caminar. L'indret és molt peculiar. No sembla que estiguem als Pirineus. Fins i tot la llum és estranya. Travessant dolines i tarteres, enfilant empinades canals i fent acrobàcies pels rasclers, arribem mig esllomats dalt d'un petit coll on se'ns obre tota una nova panoràmica. De fet, diria que només el Xavi Rossell i jo notem el pes de l'esquena, perquè el Xavi de Terrassa sembla que vagi de buit i que l'empaitin. És un paisatge semilunar, de muntanyes i

valls calcàries pelades amb arbres escampats i cims prominents que sobresurten en l'horitzó. Desgrimpant arribem a la plataforma calcària on trobem la BU-56, arran de paret. Dinem, preparam el material i scopem dues vegades. Espesses i fosques masses de núvols van foragitant el dia assolellat. Les estones de pluja s'alternen amb les nostres entrades i sortides de la tenda biplaça. Al capvespre ja no plou i la posta de sol és espectacular. Després de la tempesta, els raigs travessen les denses capes de núvols. El sol va baixant

fins a tocar el cim de l'Ori. El cel es torna rogenc i les ombres s'allarguen. Un marc oníric per a una postal inoblidable d'aquesta aventura que tot just acaba de començar. El ressò del vent s'emporta les últimes llums del dia.

8:30 a m del dimecres 15 d'agost. El Xavi Garrido desapareix del món exterior. Uns minuts després, el Xavi Rossell també és engolit pel primer pou. Només quedo jo per penjar-me de la corda. El sol no ens tornarà a escalfar la cara fins d'aquí a 60 hores. Gaudeixo de la llum del sol per darrers instants i clavo la mirada en la congesta de neu del fons del pou. L'objectiu és arribar al vivac de -800 metres. A -80 metres trobem el Meandre N, que passem amb gran rapidesa. Després de tres hores arribem al final dels pous, al voltant dels -400 metres. Algun petate ja s'ha quedat pel camí, però encara en portem quatre i entrem al meandre Oprimít. Se'ns fa més curt del que pensàvem i en dues hores ens plantem al vivac de -500 metres, on deixem un altre petate.

Entrem en contacte amb el riu Budoguia, on el curs d'aigua es va obrint pas entre els estrats d'esquist primaris. Els trams de meandre, aigües tranquil·les, ràpids, salts d'aigua encaixonats, s'alternen amb els trams fòssils que eviten que ens remullem. Un pou de 10 metres dona accés a la sala Arcaute on prosseguim pel riu. Passada la confluència del riu de la Hoya amb el de Budoguia, unes gateres inundables marquen el final d'un tipus de paisatge subterrani, per ben aviat entrar a la grandiosa i allargada sala Roncal. Com en tota sala caòtica, toca malgastar energies per remuntar-la i després

Prenent notes en els pous, passat el meandre N. Foto: Xavi Garrido

començar el descens. Saltant blocs i arriant-nos per petites tarteres, arribem al final de la sala on apareix el vivac de -800 m. Aprofitant els aïllants humits que hi ha i amb les mantes tèrmiques, aixequem el nostre "campament".

Notem la humitat. Els sacs de dormir estan xops per fora. La foscor és absoluta. Hauríem de començar a bellugar-nos, però sortir del sac fa una mandra impressionant. Unes rampellades a la panxa em fan sortir pitant. Posar-se el mono de cordura humit i fred no és gaire agradable. Al cap d'una estona ja ens hem menjat els liofilitzats de l'esmorzar i tots ja estem vestits, però no escalats. Seguim fins al final de la sala on una galeria plena de cristalls de calcita ens condueix a una petita saleta amb les parets concrecionades. Rapelant pel pou de 25 decorat amb grans colades, el sorollós Canyon Roncal fa pujar l'adrenalina. "Uuuuuaahhhhh!!!", crida algú.

Només de sentir això m'esgarrifo, s'anuncia sucada general. Fent oposició per no caure a les marmites, passant tirolines i passamans de cordes pèssimes, accedim a la sala Paquiza per un pou de 10 m, mentre el riu es precipita per una cascada polvoritzant l'aigua per la sala amb fines gotes. Centenars de macarrons decoren el sostre baix d'un lateral de la sala. Retrobem el riu, però la galeria està inundada. Ho tenen clar si es pensen que em fotré a l'aigua. La mare que us vaaaaa-hhhhh... Al cap d'uns minuts m'estic empenyent per la paret amb l'aigua fins al pit. Genial, ara ja estem mullats del tot. Passem la gran sala Uquerdi i arribem al pas de -1.000. SAAAAAM, tius!! Malgrat les pluges, el pas no està sifonat i esperem que no ho faci en les pròximes hores. La travessia es fa més agradable. Galeries on el riu dibuixa meandres entre les petites platges de còdols i sales plenes de gorgs complementen la gran varietat de paisatges subterranis de la cavitat. Donem per acabades les sessions fotogràfiques. Anem per un nivell superior al del riu. En un ressalt, la corda es precipita més avall, fins al Canyon de Belagua, i queda travada. Un contratemps més, perquè s'ha de baixar fins al fons del canó. La corda està

Hoya de la Solana, fent l'aproximació. Foto: Xavier Galsteg

Formacions en el tram del riu Budoguis. Foto: Xavier Rossell

enredada al començament d'una cascada que es precipita en la foscor. Tallo l'extrem final.

Els passamans i les tirolines van fent la seva feina de destrossar els braços. Estem a -1.200 metres aproximadament i no sabem quanta estona ens queda per arribar a cota. Volem arribar a descansar al vivac de -500 i considerem que estem més que satisfets fins on hem arribat. Per tant, girem cua i comencem a desfer el camí fet. Creuem la sala Zamora, la Linza, el pas de -1.000, la sala Uquerdi després de remuntar-la i baixar-la dues vegades per equivocació i... a mullar-se altra vegada fins al pit. Després de dotze hores tomem a estar al vivac de -800 de la sala Roncal. Desmuntem la paradeta i sala amunt. El camí fins al vivac de -500 transcorre molt lentament, però, finalment, a mitja-

nit hi arribem. La tenda d'acampada que muntem amb les mantes tèrmiques queda genial. L'esgotament es veu d'una hora lluny, però en aquests moments posar-se uns calçotets secs és com trobar-se al paradís... una sensació que només l'experimento jo, ja que els amics Garrido i Rossell aniran sense calçotets i amb el cul i els pebrots plens de mustela fins a la sortida.

Última etapa: sortir traient forces d'on sigui. El meandre Oprimat no és tan divertit com a la baixada, però amb dues hores i mitja arribem a peu de pous. Algú s'ha deixat oberta l'aixeta d'entrada perquè pels pous no para de caure aigua. Al parar et quedés "tieso" que dona gust. Poc a poc arribem al meandre N de -80. Anem fent cadena amb els petates. Algun ha d'estar ple de plom perquè quasi no es pot ni moure. Penúltim

Pou d'accés al Carlón Runcal. Foto: Javi Garrido

El riu Budoguis travessant estrats d'esquists primaris. Foto: Javi Garrido

pou. Els petates s'enganxen... meka-gundena, hòstia! Tranquillitat, no ens posem nerviosos... La rampa de terra i pedres! La llum!! És de dia! La congesta de neu i els últims 15 metres! El sol!! Les muntanyes!! SSAAAAAMMMM! Xavis!! Un mil!!

El sol es pon i ho tenim tot a punt per fer un porteig cap avall. Estic flipant. L'esquena ja està insensi-

ble però els ronyons diuen que petaran d'un moment a l'altre. Es fa fosc. El Javi apreta el pas per arribar a temps al refugi. Nosaltres dos ens perdem. Deduïm on pot estar el refugi i ens llancem muntanya avall. Passada mitjanit, hi arribem... Amb una primera dutxa no en tenim prou per treure'ns tota la ronya de cinc dies.

El silenci s'ha acabat. Al matí, l'habitació és un formigueig constant. Necessitem un bon esmorzar. Anem al bar de Linza a endrapar fins a rebentar. Xoriços, migues, ous ferrats, pa del dia, dues clares de litre... això sí que és vida! I no hi ha res millor que saber que hem de tornar allà dalt i fer l'últim porteig. A les sis de la tarda tornem a estar al refugi amb tot al cotxe. Una dutxa i a sopar a Isaba.

Diumenge al matí parem en una esplanada al costat de la carretera. Escampem tot el material i el reparam. Les cordes sembla que s'enfonsin de nosaltres i els tres sabem per què és... més de 600 metres de corda ens esperen per passar el fregall. I aquí s'acaba l'aventura. Hem estat tots tres junts fins al final, compartint-la, però cadascú l'ha viscuda a la seva manera. Tot l'esforç i tots els moments incòmodes han valgut la pena per una cavitat dura però molt espectacular i increïblement gratificant.

Els tres Xavis després de les 60 hores. Foto: Xavier Rossell

Xavier Galisteo Escuer

UN VIATGE A LA PATAGÒNIA

Ja feia temps que teníem ganes de viatjar cap a la Patagònia, però la distància i altres assumptes no ens acabaven de fer-nos decidir, i mentrestant ens ho pensàvem van succeir els fets del 11 de setembre. Ens ho vàrem pensar i repensar, però les ganes i la il·lusió es van imposar a la por.

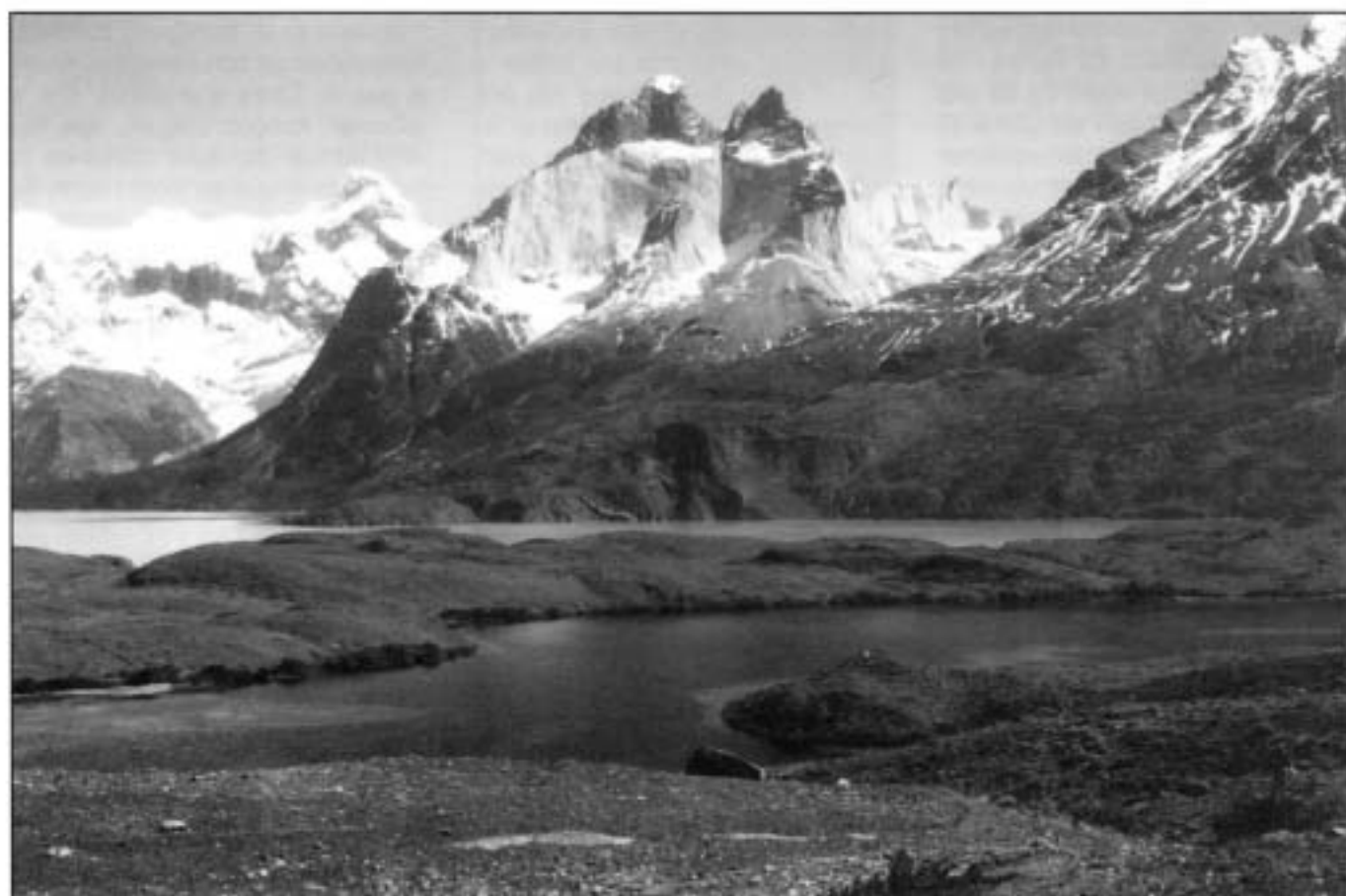
Marxàvem el 19 d'octubre. Barcelona-Madrid-Buenos Aires. Sortíem de Barcelona a les 10 h i sobre les 11 de la nit (hora argentina) aterràvem a l'aeroport de Buenos Aires. Trasllat a l'hotel i dormir.

El dia 20 visitem durant tot el dia la capital: Buenos Aires, una ciutat on es nota la influència d'Europa, molts descendents d'espanyols, italians i també de països nòrdics, amb una densitat aproximadament de 14 milions d'habitants, d'unes grans i llargues avingudes al marge del Rio de la Plata que fa la impressió que és el mar per la seva gran amplada (30 km), a l'altre costat hi ha l'Uruguai. No podia faltar la visita als barris més típics, San Telmo i Caminito; i al vespre sopar-espectacle al famós local Viejo Almacén, on vàrem poder gaudir d'una gran ex-

hibició de tangos.

Dia 21. Sortim amb avió en direcció a San Carlos de Bariloche, una població turística, estació molt important d'esquí, situada al costat de la serralada dels Andes i del llac Nahuel Huapi. I l'endemà creuament dels Andes, travessant el llac esmentat i d'altres entrem a la frontera xilena. Més llacs: Todos los Santos, el Salto de Petrohue al peu del volcà Osomo, fins arribar a Puerto Varas tocant a la costa del Pacífic.

Dia 23. Sortida també amb

Els impressionants Cuernos del Paine. Foto: Manel Vidal

La coneguda gelera Perito Moreno. Foto: Manel Vidal

Caminant sota l'esguard de les Torres del Paine. Foto: Manel Vidal

avió fins a Punta Arenas, molt vent i fred. Estem un dia visitant aquesta població que es troba al costat de l'estret de Magallanes; i l'endemà amb autobús (molt vell) viatjarem fins a Puerto Natales, ciutat portuària de la costa oriental del «Seno de la Última Esperanza», 270 km de carretera sense asfaltar («camino ripio», que diuen allà).

Dia 25. Puerto Natales, parc nacional Torres del Paine, 242.000 hectàrees, es pot gaudir de la seva grandiositat, que ens acompanya en tot el seu recorregut, veient les famoses i mítiques Torres del Paine, Cuernos del Paine, cueva del Milodonte, Salto Grande, llacs Pehoe, Sarmiento, del Toro, Grey, Nordenskjöld i les famoses lagu-

nes Azul i Amarga; i també podem fruit de la Hosteria de Las Torres del Paine en totes les seves variants.

Dia 27. 300 km de «camino ripio» amb destí a El Calafate (Argentina), junt al llac Argentino de 110 km de llargada i de 30 a 40 d'amplada. Sortim amb cotxe i visitem el parc nacional on hi ha el glacià Perito Moreno, 250 km de llargada, un front de 5 km i 50 m d'alçada, on s'arriba amb vaixell a 150 metres, un meravellós espectacle natural on passaries les hores sense adonar-te'n.

Dia 30. Avió Calafate-Ushuaia (Tierra de Fuego), la ciutat més meridional del món al marge del canal Beagle.

Dia 1 de novembre. Ushuaia-Puerto Madrin a la península Valdés, visita a Caleta Valdés i Punta Norte on hi ha una reserva important de llops i elefants marins; després d'agafar una zodiac i traslladar-nos molt endins de l'Atlàntic ens ho vam passar d'allò més bé admirant i retratant les balenes.

Dia 3. Després de fer 182 km per «camino ripio» arribàvem a Punta Tombo, a veure la reserva de pingüins de Magallanes.

Dia 4. Deixem la Patagònia. Arribada a Buenos Aires per marxar l'endemà a les espectaculars catarates de Iguazú (Brasil), aquí amb molta calor ens allotgem en un fantàstic hotel dins el parc nacional, en plena selva tropical. Més de 250 caigudes d'aigua, gran varietat d'aus tropicals i un emocionant viatge amb barca pel riu i apropant-nos als salts d'aigua.

Un bon sopar-barbacoa a la terrassa de l'hotel «Das Cataratas» va ser el començament del final d'aquest espectacular viatge que l'endemà començaríem de Iguazú, Buenos Aires, Madrid, Barcelona.

Ara, quan faig aquests comentaris, acaben de succeir en aquests llocs tan meravellosos uns fets molt desagradables per a tothom, principalment per als d'aquell país. Esperem que tot torni a la normalitat i que aquella part d'Amèrica, que viu uns moments difícils i que ens va acollir per uns dies amb cordialitat i simpatia, pugui continuar fent-ho, i nosaltres puguem gaudir tant del caliu de la gent com de totes les meravelles que hem vist.

M'he deixat moltes coses per explicar però seria molt llarg i no voldria fer-me pesat. Us dic, però, que és un viatge que no oblidaré mai. Si teniu ocasió, aneu-hi, us ho recomano!

Manel Vidal

Secció d'Esquí

VENIU A ESQUIAR AMB NOSALTRES?

Costa arrencar una Secció quan aquesta fa alguna temporada que està anquilosada. Però la Secció d'Esquí intenta revifar aquell caliu d'abans. I després de no reeixir enguany en el primer intent de reunir una bona colla per anar als Alps pel pont de la Puríssima, a les portes de Nadal vàrem poder fer una sortida col·lectiva a La Molina, gràcies a afegir-s'hi una colla procedent de la botiga d'esports No Límits, tot i que finalment realitzaríem el viatge en vehicles propis, donat que no omplíem pas un autocar i tampoc era qüestió de perdre-hi calés.

I ja ens teniu després de travessar el túnel enfilant cap al costat del riu d'Alp i entrar cap als vials de La Molina, atentament vigilats per uns matiners Mossos d'Esquadra que ja controlaven un trànsit que començava a ser intens. Per sort trobem aparcament damunt mateix del pla de Font Canaleta, és a dir, érem al rovell de l'ou, ja que des d'allí

surten el remuntadors principals.

Mentre uns anàvem a buscar els forfets (col·lectivament més econòmics i a més una gratuïtat), la resta es calçaven les botes i els esquís. I així, de seguida i per colles afins, ens anàrem recorrent totes les pistes, fins i tot a primera hora, acompanyant els novells i intentant fer-los perfeccionar l'estil de baixar en forma de "falca" (encara en diuen "cunya"), passant de "l'stembogen" a la que abans dèiem "cristiania" (expressions totalment en desús), és a dir, amb els peus junts i esquís paral·lels, i amb la flexió-extensió de les cames.

Des de la base a Font Canaleta, de seguida, pel telecadira de la Comella, pujàrem a Costa Rasa, i d'allí cap al Torrent Negre, i tornàrem avall donant la Volta a la Muntanya Sagrada. I repetim pujada a Costa Rasa, i per allí mateix baixàrem un parell de vegades fins al Roc Blanc,

i tornàrem al capdamunt del Torrent Negre, i canviàrem cap al Clot de l'Hospital per arribar al Pla d'Anyella i pujar per l'Alabau. I com que el temps es tornava rúfol, i a més també ja era hora de dinar, uns s'aturaren al bar de Costa Rasa i altres baixaren per la negra als Coms. Però un temps fred i cobert anà foragitant els esquiadors de les cotes altes batudes pel vent, i baixàrem per la Diagonal i per la pista negra de l'Estadi, i fariem cap a Font Canaleta. Un parell de baixades més i trauríem el nas per Quatre Camins i baixàrem fins a la vella i estimada Pista Llarga, atapeïda de debutants poc destres encara en l'art d'esquiar. De mica en mica ens acostàrem als vehicles per retrobar-nos amb les altres colles, alguns dels quals havien pagat el suplement i havien passat a l'altra estació, a La Masella. Recoilts els tocatardans, cap a casa!. Fou una jornada d'esquí, molt acceptable.

El col·lectiu d'esquiadors a prop de Font Canaleta, a punt de sortir cap a les pistes. Foto: Josep Blanes

Reagrupament a Font Canaleta. Foto: J. Blanes

I mentre preparàvem la sortida de la festa de Sant Anton, vàrem creure que calia fer una reflexió respecte a la situació de l'esquí local, i estem convençuts que la nostra Secció ha de renunciar a les mateixes perspectives que teníem fa uns anys enrere, quan molts diumenges s'omplien autocars a qualsevol estació d'esquí, causa sovint atribuïda a la competència que ha representat durant aquests darrers temps que les botigues d'esports i altres entitats hagin patrocinat entre els seus clients o amics, i a través d'agències, moltes sortides a la neu, la qual cosa ara també resulta que està minvant i no s'omple pas tot.

Hem de trobar el desllorigador d'aquesta situació, que gairebé col-

lapsa l'esquí col·lectiu i social a Vilanova, i hem d'unir esforços i oferir alternatives a l'anar a esquiar únicament en cotxes particulars i solitaris, sobretot quan els practicants són la gent jove, als quals se'ls ha d'oferir la possibilitat d'una jornada d'esquí econòmica, amb la comoditat de portar-los per un professional del volant fins al peu del telesquí, sota la responsabilitat d'una empresa de viatges, entregar-los el forfet de la jornada, amb una assegurança sòlida, i després tornar-los a casa al final d'un dia esgotador, sense haver de conduir, clapanant o xerrant amb tota la colla, sense tenir la preocupació de quedar enlluernat pel trànsit, sense tenir ensurts per derrapar en una carretera glaçada, o sense patir les llargues cues de la tornada.

Un dels grups talavencs a l'ambada del telecadira de la Cornella. Foto: Blanes

Si resulta reeixida la proposta d'unir esforços entre totes les entitats i comerços que promovem sortides a la neu, omplirem autocars, i ens podem posar d'acord i realitzar altres activitats, des de cursets per a debutants com de perfeccionament de les noves tècniques de l'esquí com el *freestyle*, o si no del cada vegada més utilitzat *snowboard*, i si més no, organitzar fins i tot alguna competició. I no oblidem pas ni l'esquí nòrdic ni l'esquí de travessia. Però necessitem l'ajut de tots els qui us agrada l'esport blanc i que feu costat a la iniciativa que us estem proposant. Mentrestant la Secció, a més de les sortides col·lectives, us ofereix la possibilitat de la Targete federativa, incloent-hi l'assegurança, així com el lloguer del material d'esquí (botes-bastons-esquís) sobretot per als qui s'inicien a la neu. Aneu passant pel local i per la Secció i us anirem informant.

En un descans, prop de Font Canaleta. Foto: Josep Blanes

Pensem que aquesta temporada que volem desvetllar l'activitat potser serà de transició, però a la propera 2002-2003, us proposem convertir aquesta Secció d'Esquí en el trampolí dels esports de neu a Vilanova. Recordeu, però, que necessitem la col·laboració de tots. Us esperem!

Josep Blanes
President de la Secció d'Esquí

LA RUTA DE LA PAU LA FATARELLA - GANDESA

**4a etapa: La Fatarella - Corbera
- Gandesa; 14,300 km; 60 partici-
pants; 21 d'octubre de 2001**

Després de la memorable sortida inaugural d'aquest curs a la Portella de les Bésines, tancàrem definitivament la Ruta dels Bons Homes i ens vàrem concentrar en la Ruta de Pau, de la qual, segons la programació inicial, ens faltaven dues etapes: de la Fatarella a Gandesa i de Gandesa al Pinell de Brai. La primera d'aquestes sortides, que vàrem fer el dia 21 d'octubre, és l'objecte d'aquesta crònica.

Com sempre, tot i que hi ha alguns que encara no ho tenen clar, la concentració es féu a la plaça de l'Estació una mica abans de les set del matí. Aquesta vegada ens aplegàrem 60 caminaires, prova evident que se suposava que seria una etapa fàcil (recordeu que a l'etapa inaugural a la Portella de les Bésines només érem 20!). Passats els cinc minuts de cortesia per tal de donar una última oportunitat als més dormilegues ens po-

sàrem en marxa a bord d'un únic autocar de 65 places. Seguïrem el supercaminal meridional fins a l'Hospitalet de l'Infant i després continuàrem per la sinuosa carretera de Tivissa que ens portà a les ribes de l'Ebre; un cop creuat el riu, en arribar al llogarret de les Camposines, agafàrem el trencall que puja decidit vers la Fatarella on vàrem arribar a les nou en punt, tal com s'havia previst.

L'esmorzar el vàrem fer a la font de Can Rius on provocàrem el col·lapse habitual a l'hora de servir; però cal ser comprensius: acumular en vint minuts les comandes de tota la setmana hi ha pocs establiments que ho puguin aguantar. Tot i això l'inici de la caminada és va fer només amb cinc minuts de retard sobre l'hora programada: passaven cinc minuts de dos quarts de deu quan ens posàrem en marxa.

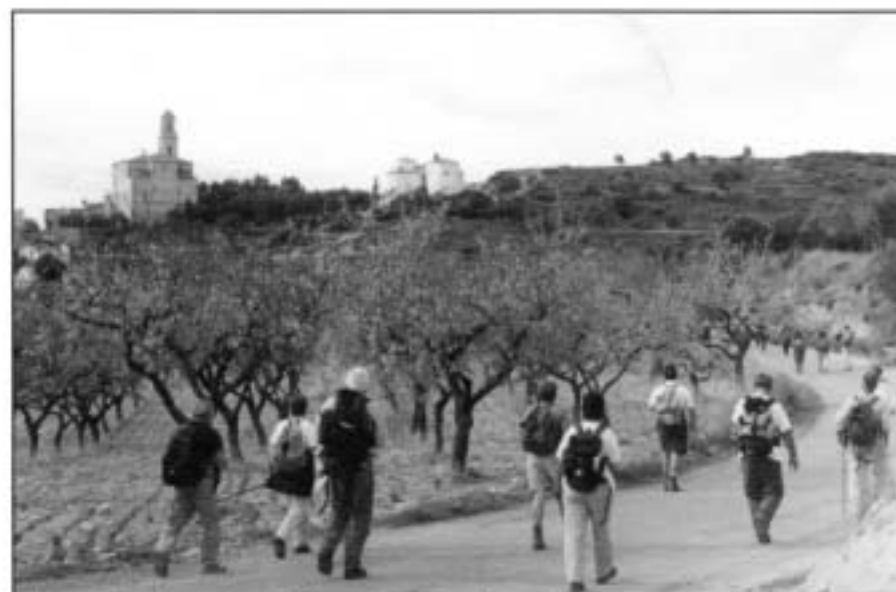
Per enllaçar amb el sender vàrem vorejar el turó on s'aixeca el santuari de la Misericòrdia fins arribar al Camí de Corbera; per aquest camí

Tornant pels carrers de Corbera. Foto: Blanca

entràrem a la Fatarella a l'anterior etapa, un llunyà onze de març. Calia refer aquest camí fins arribar a la cruïlla on es troba amb el PR-C-98, que és la Ruta de la Pau en aquest sector; sortosament, aquesta vegada fèiem el camí de cara avall, vers el fons de les Sèries. Arribats al fons de la vall enllaçàrem amb el sender, a l'indret on hi ha el pou de Bingaubó.

Tot pujant per la vall de Bingaubó, per entremig de camps d'avellaners i ametllers, la ruta continuà fins situar-se al lloc de la carena que separa aquesta vall de la vall del Mas de Ramonet. Seguint el camí carener arribàrem a la carretera TV-7333 que va de Gandesa a la Fatarella. En aquest punt, tot i que no estava previst, vàrem fer un breu reagrupament de cinc minuts; encara no eren dos quarts d'onze. Un cop creuada la carretera iniciàrem un llarg descens seguint el barranc de les Vimenoses; abans d'enclotar-nos, poguérem gaudir d'una magnífica panoràmica de la serra de Ca-

Els caminaires a les envistes de Corbera d'Ebre. Foto: Blanca Forgas

valls que es retallava a l'horitzó.

A tres quarts d'onze vàrem fer la parada programada prop d'una noguera exuberant, la qual cosa fou aprofitada per alguns per arreplegar nous a mans plenes. Més endavant, en examplar-se la vall, al seu llit hi veírem les cada vegada més omnipresents plantacions de vinya. Després de baixar més d'una hora per la vall de les Vimenoses, finalment el sender remuntà pel seu vessant dret per sortir-ne tot passant pel collet d'en Pere Vives. La panoràmica que se'ns mostrà des d'aquest collet fou insuperable: davant teníem el poble de Corbera i al seu darrere la serra de Pàndols, amb el Puig Cavaller a la dreta; al fons, els Ports de Tortosa, amb el cim del Caro; a l'esquerra es veia la serra de Cavalls i, a la dreta, els Montsagres, l'agulla de Bot, les

roques de Benet i la muntanya de Santa Bàrbara d'Horta de Sant Joan.

Després de rebre aquesta gran dosi panoràmica continuàrem vers Corbera que ja era a tocar. Calia, però, creuar el barranc de l'Aubalat que ens separava del poble; baixàrem vers el barranc i una vegada arribats al seu llit seguirem per una pista asfaltada que, tot passant pel peu del turó del Calvari, ens va portar fins Corbera; era un quart d'una del migdia.

Seguint la ruta arribàrem al poble vell de Corbera d'Ebre. Aquest poble, pràcticament destruït durant la Batalla de l'Ebre, s'agrupava al voltant de l'església de Sant Pere, que és un gran edifici barroc també molt mal·lès durant la guerra. La nova vila de Corbera d'Ebre es bastí al peu de l'antiga, a banda i banda de la carre-

Església de Corbera. Foto: Blanca Forgas

tera de Mora a Gandesa. Després de visitar durant una bona estona aquests muts testimonis de la insensatesa humana, continuàrem la ruta vers Gandesa; era la una del migdia.

El camí cap a Gandesa va més o menys paral·lel a la carretera i seguint la vall del riu Sec; en aquesta vall encara s'hi poden veure algunes sinies que serveixen per a regar els petits horts de la contrada. Quan ja érem a les envistes de Gandesa, ens enfilàrem pel vessant de la vall per arribar a la població, eren tres quarts de dues. L'autocar ens esperava a l'aparcament de l'hotel Piqué on vàrem dinar una bona part dels caminaires; d'altres ho van fer en establiments del centre de la població.

Després de dinar, uns i altres tinguérem temps de fer una breu visita turística al nucli antic de Gandesa, especialment a l'església arxiprestal de l'Assumpció que és un dels millors exemples de l'arquitectura romànica de l'escola de Lleida dels segles XII-XIII, tot i que amb les reformes dels segles XVII i XVIII ha quedat amb un cert estil barroc neoclàssic.

A dos quarts de cinc de la tarda, ben tips gastronòmicament i cultural, muntàrem a l'autocar que ens portà fins a la nostra vila nadiua, Vilanova, on arribàrem una mica abans de dos quarts de set amb Pau i tranquil·litat.

Agustí Poch
Desembre 2001

Ruïnes del poble de Corbera destruït en el transcurs de la guerra civil. Foto: Blanca Forgas

Un altre aspecte de les ruïnes del poble. Al fons, es veu la serra de Pàndols. Foto: Blanca Forgas

LA RUTA DE LA PAU GANDESA - EL PINELL DE BRAI

5a etapa: Gandesa - Coll de Cavalls - Barranc dels Bous - El Pinell de Brai; 14,850 km; 55 participants; 18 de novembre del 2001

Avui els autocars ens traslladen directament a Gandesa, cap de comarca de la Terra Alta, on havíem finalitzat la darrera etapa d'aquesta interessant Ruta de la Pau. Hi arribem a les 9 del matí aproximadament i esmorzem tots plegats a l'hostal Piqué, un local ja conegut i prou ampli per a encabir-hi tota la colla. Un cop havent esmorzat i amb una mica de retard sobre l'horari previst iniciem la caminada quan són les 10 del matí, un matí més aviat boirós, però sortosament no ens plou, cosa que temíem pensant en els aiguats dels dies i hores anteriors a la sortida.

La Plaça de la Farola és l'inici i final de la Ruta de la Pau. Des d'aquí prenem la carretera de Xerta en direcció est i anem cap al polígon in-

dustrial de la Plana. Deixant enrere una rotonda i una deixalleria, enctem una pista que al cap d'una hora llarga d'haver iniciat la marxa ens mena a un punt on fem un reagrupament i aprofitem per admirar, tant com ens permet la boira, algunes vistes sobre Corbera i el seu entorn i el punt més alt de la serra de Cavalls.

Continuem endavant fins arribar al punt de confluència amb el PR-C-27 que prové de Santa Magdalena i Corbera d'Ebre. Aquest PR i el GR-171-3 continuen junts. Cinc minuts després arribem al costat d'un pal indicador (a 460 m alt), on hem de deixar la pista per agafar un camí que puja fort en ziga-zaga. Aquí la Ruta de la Pau deixa l'itinerari del GR-171-3 i segueix el del GR-171 i del PR-C-27, que continuen junts. Anem pujant cap al Coll de Cavalls entre roques escarpades i flairoses mates de romaní i bruc florit. El sender és molt pintoresc, llàstima que

encara hi hagi boira.

Arribem al Coll de Cavalls (640 m), Déu-n'hi-do el desnivell! La boira i el temps humit i fredot no ens ha deixat, però la tropa no defalleix. Continuem endavant ara seguint en direcció sud-oest per la carena per atènyer, minuts després, el proper collet del barranc dels Bous (580 m), i tirem avall pel fons del barranc, tot parant atenció per veure si trobem la Font de Cavalls, que segons ens descriu el relat que tenim a les mans, en el decurs de la batalla de l'Ebre cada nit era presa pels combatents d'ambdós bàndols per l'escassetat d'aigua que tenien.

Passada la Font sortim del barranc, que baixa primer molt fort per anar descendint després suament pel vessant dret fins a fer cap a un barranc subsidiari. Es travessa el barranc una i altra vegada; les pedres, algunes relliscoses, fan perdre l'equilibri a més d'un de la colla i hi ha alguna culada per sort sense conseqüències.

Poc després, i ja fora del barranc, arribem al pla, a 320 m alt, i de sobte s'esvaeix la boira i ens llua un sol magnífic. Tot es veu diferent. Extensions d'oliveres, bonics marges de pedra seca... Davant nostre tenim el massís de Cardó amb la Creu de Santos o Xàquera, el seu punt culminant; a l'esquerra el portell de Cosp i a la dreta la incisió característica del coll de Murtero. Una vista esplèndida!

Arribem prop de l'entrada d'una explotació minera a cel obert. Continuem per la pista que puja lleugera-

Vessant de la serra de Cavalls, prop del Pinell de Brai. Foto: Blanca Forgas

El Pinell de Brai vist des del turó del Calvari. Foto: Blanca Forgas

Des de la part alta del Pinell de Brai observem, al fons, la serra de Cavalls. Foto: Blanca Forgas

Façana del Celler Cooperatiu del Pinell de Brai. Foto: Blanca Forgas

ment i en acabar-se, podem veure, de dreta a esquerra, la serra de Pàndols, el cim del Caro, la serra de Llaberia, la mola de Colldejou, entre altres punts coneguts. Seguim fent via per camins ara ja planers i envoltats de magnífiques oliveres i altres arbres fruiters. Ens anem apropant al Pinell de Brai.

Fem cap a la carretera N-230, que va del Pinell de Brai a Miravet. Un cop creuada aquesta voregem una bassa i enfilem una pista en direcció al proper turó dit del Calvari, on hi ha una creu. Des d'aquí podem gaudir de magnífiques vistes dels vessants meridionals de les ja tan anomenades i mítiques serres de Pàndols i de Cavalls i la resta de l'entorn muntanyenc i de la ja molt propera població de Pinell, on farem cap ben aviat després de deixar el turó i entrar a les primeres cases del poble pel camí vell del Pinell a Miravet. Passem per davant de l'església parroquial i arribem a la Plaça de la Vila, final de la ruta d'avui.

Com sempre en finalitzar ens entaulem a dinar, uns tirant de carmanyola i altres de restaurant. Uns i altres, però, abans de deixar el poble fem una passejada pels seus carrers perquè val la pena. Al seu nucli antic, les cases situades a l'extrem del sud i de l'est són vertaderes muralles construïdes al límit dels mateixos cingles de la muntanya. Una placeta-mirador que hi ha al capdamunt porta el nom de "la lleva del biberó". Allà una colla ens fem una foto de record i després anem tirant cap avall a buscar els autocars que tenim aparcats davant del Celler Cooperatiu, de façana i fris ceràmic tan coneguts i cèlebres per la seva bellesa. S'havia pensat en la possibilitat de visitar-lo però en aquelles hores de la tarda dels diumenges no està obert al públic i ho hem de deixar córrer.

Aproximadament a les 5 de la tarda, tota la colla ja recollida als autocars, iniciàvem el retorn a Vilanova. Una jornada aprofitada i un bonic final d'aquesta Ruta de la Pau.

Blanca Forgas

Notícies i comentaris

CATALUNYA, CAPDAVANTERA EN INCINERACIÓ DE RESIDUS

A través d'un informe de Greenpeace anomenat "Incineració i salut: Coneixements actuals sobre els impactes a la salut humana", hem conegut que Catalunya és la comunitat amb més incineradores de residus urbans, sistema que per altra banda ha rebut les crítiques més contundents d'aquest informe qualificant l'activitat com altament tòxica per a la salut humana. Les incineradores de casa nostra, les quals poden processar més de 700.000 tones anuals, es reparteixen entre Sant Adrià del Besòs, Mataró, Tarragona, Montcada i Reixac, Girona, i Malla-La Plana, i produeixen -segons associa l'estudi - al seu entorn un ampli ventall d'efectes perjudicials per a la salut, com ara el càncer en adults i infants, impactes adversos al sistema respiratori, malalties del cor, atacs al sistema immunitari i també malformacions congènites.

Greenpeace destaca l'absència de dades reals, a més del poc interès del Govern de conèixer l'impacte de la incineració per a la salut dels ciutadans, i fent-se ressò dels interessos econòmics que hi ha darrere l'eliminació dels residus urbans. Cal doncs que en la mesura possible, com a ciutadans, contribuïm a fer que les altes instàncies del nostre país decideixin clausurar les incineradores i eliminar els residus urbans de forma correcta.

REGULACIÓ DE L'ESCALADA AL PARC NATURAL DE SANT LLORENÇ DE MUNT I SERRA DE L'OBAC

Un pacte signat aquest passat octubre entre les entitats excursionistes de la veguaria de la FEEC del Vallès i el Servei de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona regula a partir d'ara les activitats d'escalada que es realitzin en aquest parc. L'acord ha estat possible també per la participació directa dels escaladors, l'opinió i els arguments dels quals han estat escoltats, i d'aquesta forma es podrà prote-

gir la flora i fauna autòctones. Darrement i a causa de l'important increment d'escaladors, s'ha evidenciat que la seva presència resultava amenaçadora per a moltes espècies que tenen el seu hàbitat en les roques i parets del parc natural. Per la qual cosa, a partir d'ara, es farà compatible la pràctica de l'escalada tot mantenint els valors ecològics, i no sols perquè determinades vies seran restringides per ser zones de nidificació d'aus, sinó que també s'ha acordat minimitzar l'impacte visual, i així no es podrà deixar material d'escalada a les vies, excepte l'indispensable, ni tampoc senyalitzar-les amb pintura, i es restringirà la publicitat de les vies als butlletins de les entitats excursionistes. Si voleu més informació podeu adreçar-vos a la web de la nostra Federació : www.feec.org.

XIX EDICIÓ DEL FESTIVAL DE CINEMA DE MUNTANYA I AVENTURA DE TORELLÓ

Aquest passat novembre s'ha celebrat a la vila osonenca de Torelló una altra reeixida edició del ja mundialment reconegut Festival Internacional de Cinema de Muntanya, el qual ja ha assolit un nivell francament envejable. Així doncs, un certamen que engegaren el 1982 sense massa pretensions els companys del Centre Excursionista de Torelló, constituït ja com a festival autònom i internacional, permet actualment que durant deu dies es puguin veure els millors films de temàtica relacionada amb la muntanya, les expedicions, els esports d'aventura, reportatges sobre ecologia i natura, grans escalades i travesies, i un llarg etcètera, que any rere any ha vist augmentar la qualitat i quantitat de les seves pel·lícules. El festival ha disposat d'importants suports, sobretot quan el 1992 comptaren amb la presència de Sir Edmund Hillary, el primer vencedor de l'Everest, la qual cosa va significar el més gran reconeixement internacional a un continuat esforç per a prestigiar el festival, el qual també compta amb un públic devot establert al voltant d'uns

6000 espectadors, que a més poden participar en activitats paral·leles que es celebren durant el certamen.

Evidentment el Festival té la seva part competitiva i dona guardons a les millors pel·lícules, per la qual cosa es va constituir un Jurat, que enguany (el 2001) el formaven: Conrad Blanc, Carles Bria, Xavier Duran, Joan Jover i Esteve Riembau, els quals donaren el següent veredict:

PREMI MOUNTAIN WILDERNESS a la pel·lícula que millor presentés la defensa de la muntanya. Va declarar-se desert.

PREMI F.E.E.C. I FLOR DE NEU DE PLATA a la pel·lícula amb millor fotografia a:

DESSERT FRICTION de Nic Good, d'Holanda.

PREMI BOREAL I FLOR DE NEU DE PLATA a la pel·lícula amb millor guió a:

AU BARBU OU LE CRASH DU GY-PAETE de Claude Delcruz, de Suïssa.

PLACA F.E.D.M.E. a la millor pel·lícula d'un realitzador espanyol a:

AMIN BRAKK, RUTA NAMKOR d'Adolfo Medinabettia, Espanya.

PREMI DEL JURAT I FLOR DE NEU DE PLATA per contar amb ironia el cicle de la vida, a la pel·lícula:

SPAS U PENJANU de Peter Lalovic, de Iugoslàvia.

PREMI A LA MILLOR PEL·LÍCULA ECOLÒGICA I FLOR DE NEU DE PLATA a:

IMPRESSIONS OF TIROL de Georg Riha, d'Àustria.

PREMI A LA MILLOR PEL·LÍCULA SOBRE ESPORTS DE MUNTANYA I FLOR DE NEU DE PLATA a:

TIMELESS de Dominique Perret, de Suïssa.

PREMI A LA MILLOR PEL·LÍCULA DE MUNTANYA I FLOR DE NEU DE PLATA a:

Notícies i comentaris

LA GRANDE CORDÉE de Gilles Chapaz, de França

I finalment com a gran triomfadora del festival

GRAN PREMI "VILA DE TORELLÓ" I FLOR DE NEU D'OR a la pel·lícula:

SALATHE: BLOOD, SWEAT AND BAGELS de Richard Heap, de la Gran Bretanya.

Un reportatge complet d'aquesta extrema via d'escalada de més de 900 m a El Capitan (Yosemite).

Seria bo, ni que fos com espectadors, que una representació de la nostra Talaia hi pogués assistir, i qui sap si poguéssim fer venir alguna d'aquestes pel·lícules a Vilanova. Pensem per a la propera edició.

MISCELLÀNIA DEL P.H.N. I L'EBRE

L'Ebre i el Pla Hidrològic que l'afecta continuen d'actualitat. Així s'ha creat el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, el Pla per al qual fou signat pel ministre de Medi Ambient, Jaume Matas, i pel nou i flamant conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Ramon Espadaler (del qual esperem millors solucions a les qüestions mediambientals). Aquest Pla haurà de definir el règim hídric que li permeti el cabal ecològic de l'Ebre, també del Delta i de l'ecosistema marí. També haurà de definir les mesures necessàries per evitar la regressió del Delta, així com actuacions de millora de la qualitat de l'aigua, millora dels ecosistemes i seguiment i control dels indicadors ambientals.

Aquest Pla, que suposa mantenir o augmentar l'aprofitament turístic de tota la zona i compatibilitzat amb un model agronòmic sostenible, diuen que haurà d'estar redactat pel jurí del 2002 i, segons expliquen, garantirà que serà possible robar a l'Ebre un cabal d'aigua per destinar-lo al transvasament al PHN, sense que s'alterin les condicions del Delta(!). Com ja s'ha demostrat a bastament per la majoria

dels tècnics, aquesta solució és impracticable i ha estat rebutjada per la Plataforma Anti-transvasament. Veurem com evoluciona la qüestió.

Però això no té aturador i el Govern de Madrid no para de donar impulsos al seu PHN. A primers de desembre, el Consell de Ministres va crear la societat estatal Infraestructuras del Transvase S.A., encarregada de construir i explotar totes les obres hidràuliques que es preveuen en el transvasament de l'Ebre, la qual comptarà amb un capital social (subministrat pel Govern Central) de 28.000 milions de pts (168,3 milions d'euros) i disposarà per realitzar les obres de 700.000 milions de pts (4208 milions d'euros).

Ep! I ara només ens faltava que l'Ebre ens el contaminessin excessivament. Mentre tancàvem l'edició, ens arriba la notícia que una contaminació de l'aigua per mercuri ha fet una mortaldat de peixos, i que dies més tard dues vessades d'oli, sembla que d'alguna central elèctrica, ha portat de coroll als responsables de la Confederació Hidrogràfica i als Bombers, intentant retenir i eliminar l'oli que surava. Acabaran arruïnant l'Ebre!

CONFIRMEN QUE L'ESTAT ESPANYOL ÉS EL QUE MÉS S'ALLUNYA DELS REQUISITS DE KIOTO

La Comissió Europea va confirmar aquest passat novembre que segons les dades donades per l'Agència Europea del Medi Ambient, l'estat espanyol és el membre de la UE que més s'ha allunyat dels límits establerts en el Protocol de Kioto, contràriament a les declaracions que pocs dies abans havia fet el ministre de Medi Ambient, Jaume Matas.

En concret, l'estat espanyol s'ha allunyat en un 16,5 % de les seves obligacions, seguit d'Irlanda, que ho ha fet amb un 16,3 %. A la Oficina del Canvi Climàtic del MIMAM, ja s'ha reconegut que la tendència de les emissions de gasos a l'atmosfera a l'estat espanyol resulta preocupant, i ho jus-

tifiquen per l'augment del creixement econòmic d'aquests darrers anys. Més aviat sembla que no s'ha posat en pràctica cap mesura per contenir aquestes emissions, o si no s'han aplicat tard i malament.

GRAN CARRERA D'ALPINISME-ESQUÍ-BTT A TRAVÉS DELS ALPS

Si tenim alguns superman o superwoman a la nostra Talaia, i es troben en forma per al proper maig o juny, la Federation for Sport at Altitude ha presentat aquesta competició que tindrà lloc als Alps aquest any 2002. Consistirà en una carrera d'una setmana (8 etapes) que creuarà els camins, valls, carenes i cims de la serralada alpina, des de Courmayeur a Cortina d'Ampezzo, a peu, amb bicicleta tot terreny, i amb esquís, mantenint-se constantment en una alçada entre 2000 i 4000 m.

Cal recordar que el 2002 és l'Any Internacional de les Muntanyes, i amb aquest motiu s'ha organitzat aquesta increïble carrera de 500 quilòmetres, que preveu etapes espectaculars, sobretot les d'alpinisme i d'esquí de muntanya, com ara les d'ascensió a la Punta Gnifetti (4554 m) del Mont Rosa o el Piz Bernina de 4050 m o a les Dolomites, amb l'ascensió a la Marmolada, de 3342 m, o també travessar la gelera Cristallo a 2908 m. Una cursa francament dura però molt interessant per als qui hi puguin participar. Per a més informació adreceu-vos a la web de la federació: www.feec.org o si no a fsa@fsa-sky.org.

PRESENTACIÓ DEL I PREMI VÉRTEX

La FEEC i Edicions Cossetània ens han convidat a la presentació dels llibres guardonats amb el primer Premi Vértex a un recull d'itineraris de muntanya. Però com que la notícia ens ha arribat mentre tancàvem l'edició, quan us arribi la Revista ja estarà feta la presentació, la qual està prevista realitzar el 17 de gener, dia de Sant

Notícies i comentaris

Antoni, a 2/4 de 8 del vespre, a la Sala d'Actes del Centre Excursionista de Catalunya, al carrer Paradís 10, de Barcelona. Si més no, la Secció de Cultura com a regidors de la nostra Biblioteca podran prendre nota per adquirir l'obra guardonada amb el primer premi, la qual ha estat: *LES MUNTANYES DE PRADES. 20 Recorreguts per boscos, cingleres i barrancs* d'Ignasi Planas de Martí. També caldrà tenir en compte que el jurat ha concedit un accésit a Josep Mauri i Portolés per l'obra *50 ITINERARIS A PEU PER CATALUNYA*. Caldria poder-les consultar ben aviat als prestatges de la nostra biblioteca.

S'OBRE LA VIA "FREEDOM", POTSER LA MÉS DIFÍCIL A LA CARA NORD DEL CERVIN

Els alemanys Rainer Treppte i Robert Jasper han obert una nova via de més de mil metres en una de les parets més difícils i més clàssiques dels Alps: la cara Nord del mont Cervin (4474 m).

La "Freedom" fou oberta el darrer agost i la graduació que li ha estat donada és de 8, A2, M5+. Els escaladors alemanys van realitzar la nova via en cinc dies a la paret per obrir els 1100 metres, els quals estan dividits fins a vuitè grau en roca, 2 en artificial i 5+ en mixt. Els escaladors teniu servit un nou repte.

NOVA ALÇADA DEL MONT BLANC

Sembla que les muntanyes no són tan estàtiques com ens pensàvem, sinó que amb una lentitud aclaparadora i constant resulta que van creixent. Així el cim més alt dels Alps, el conegut Mont Blanc, passa de tenir els 4807 m amb què oficialment figurava als mapes, fins als 4810 m i 40 cm que li ha donat la Cambra de Geòmetres de l'Alta Savoia, amb un amidament des del cim mitjançant GPS.

Tot i amb això, l'any 1986, l'Institut Geogràfic ja havia establert també

per GPS una nova alçada de 4808 m. La qüestió és que es produeix controvèrsia, ja que mentre uns afirmen que aquestes noves alçades poden ser errors d'amidament, altres experts diuen que no, que realment aquesta carena de muntanyes està creixent ja que es troba en la línia de col·lisió de dues plaques tectòniques. Caldrà veure si no ha augmentat el gruix de gel i neu del cim, calculat entre 30 i 40 metres. Vés a saber!

LA CELEBRACIÓ DE L'ANY INTERNACIONAL DE LES MUNTANYES

Ja ho hem mencionat abans. Aquest ja present any 2002 es celebrarà l'Any Internacional de les Muntanyes. Amb aquest motiu, el passat 11 de desembre, a la seu de l'ONU, a Nova York, va iniciar-se aquesta celebració, que es va obrir amb les paraules del director general de la FAO, Jacques Diouf: *We are all mountain people. We are all dependent on mountains*.

Així l'objectiu d'aquest any és assegurar el benestar de les comunitats de les muntanyes i de les terres baixes mitjançant la promoció de la conservació i el desenvolupament sostenible de les regions muntanyenques. En aquest context, les paraules de Jacques Diouf són reveladores: per protegir les muntanyes cal eradicar els conflictes armats i la fam al món. Guerres i fam estan posant en perill l'aigua dolça i la diversitat de plantes i animals que es troben a les muntanyes. Cal tenir en compte que l'any 99, 23 dels 27 conflictes armats del planeta han tingut com escenari les regions muntanyenques.

En el mateix context, però a casa nostra, hem pogut visitar al palau Robert, de Barcelona, una exposició que sota el títol de *L'ànima de la muntanya* suposem que vol afegir-se a l'Any Internacional de la Muntanya però sense mencionar-ho expressament. Organitzada per la Generalitat de Catalunya, explica que la muntanya és, i ha es-

tat, una realitat física, la qual ha estat tan propera a nosaltres que gairebé se'ns fa impossible parlar de muntanyes si no és mitjançant referents humans. I aquesta exposició ens continua explicant que tot i la proximitat de les muntanyes, no s'ha aconseguit manllevar-li el seu caràcter màgic, ni l'empremta de misteri que l'envolta, i que a molts ens motiva i ens atrau per a conèixer-les. Cal dir que l'exposició està cenyida a l'àmbit de les muntanyes de la geografia catalana.

Cinc apartats conformen l'exposició. D'entrada *Pluralitat de Significats* desgrana i defineix els seus significats, continguts, conceptes, etc. El següent apartat és *Solcs a la pell de la Terra*, on s'expliquen el relleu i els fenòmens geològics, però també recull les llegendes i mites de les muntanyes on algunes cultures han cercat els seus orígens i les seves creences. En l'apartat de *Diàlegs* apareixen els actors, així des de miners, enginyers, pagesos, traguers, maquis, etc. als quals els ha tocat viure moltes experiències lligades estretament a les muntanyes.

La vida a les muntanyes ens mostra com Juli Soler Santaló, enginyer, excursionista i fotògraf, un dels exploradors dels Pirineus, ens dona a conèixer un recull dels més rellevants aspectes de la vida de la Val d'Aran entre 1906 i 1907; així ens ofereix imatges de pastors, de nens al voltant de l'Haro de Les, llenyataires, cabanes amb teulada de palla, pagesos, o també romeus cap al Santuari de Montgarri.

El darrer apartat, *Entre la curiositat i l'evasió*, ja ens relata la descoberta de les regions muntanyenques, fins i tot les exploracions que donaren pas a aquells excursionistes delerosos de descobrir un país que desconecien. Així apareixen dibuixos geològics o obres referides a la principal serralada del nostre país i escrita precisament per un fill adoptiu de Vilanova de tots conegut, es tracta de Los Pirineos de Víctor Balaguer, baròmetres rudimentaris, mapes del se-

Notícies i comentaris

gie XIX o refugis entremig de muntanyes, com el santuari de Núria. Però el pas inexorable del temps ha fet que les muntanyes siguin motiu d'evasió, des dels exploradors, aventurers i turistes, fins als qui han urbanitzat massa indrets muntanyencs. L'epíleg de l'exposició es trist: un petit contenidor ens mostra un munt de deixalles recollides a la muntanya. L'exposició està molt ben muntada, però creiem que se n'hauria pogut treure molt més bon partit. Les nostres muntanyes es mereixen molt més.

L'ALPINISME ARAGONÈS PERD UNA DE LES SEVES PRINCIPALS FIGURES

El passat octubre ens va deixar una de les principals figures de l'alpinisme aragonès. L'Aragó muntanyenc guarda dol per la mort de Pepe Garcés, un saragossà enamorat dels Pirineus, i conegut no només per les seves ascensions, sinó per exercir de guarda del refugi de Santa Cristina a Candanchú.

Però la seva mort ha sobrevingut en plena carrera per aconseguir els 14 "vuit mils" de l'Himàlaia i que havien fet d'ell una de les figures de l'alpinisme d'alt nivell. El Dhaulagiri va trencar la seva trajectòria, que si l'hagués aconseguit hauria estat el seu setè vuit mil. Descansi en pau aquest gran muntanyenc.

6a TROBADA DE CONSTRUCTORS D'IGLÚS, OHMAMIGLÚ 2002

La notícia sembla un tant irreal, però la donem per si a casa nostra hi ha algun afeccionat a construir iglús. Per als dies 24 i 27 de gener, l'Associació de Constructores d'Iglús de Catalunya ens convida a la 6ª Trobada de Constructores d'Iglús, a fer un foc de camp i a passar la nit dins un iglú. La trobada es farà al Pla d'Anyella, a La Molina. Cal recordar que a la darrera edició de la trobada s'aconseguien 42 iglús on pernactaren més de 200 persones. Hi haurà servei de sopar i esmorzar calents per 12 euros

(mentre la inscripció, que s'hauria de fer abans del 13 de gener, en costa només 3). Si voleu més informació envieu un e-mail a ohmamiglu@hotmail.com

VIA ALPINA: UN SENDER PELS VUIT PAÏSOS ALPINS

Des d'ara ja es pot seguir el primer sender que uneix els vuit països que varen signar la Convenció Alpina. El seu recorregut pretén materialitzar la identitat alpina comuna de tots aquests estats i potenciar la dimensió dels Alps com a primer espai natural europeu i primera destinació turística mundial.

El sender transcorre per Itàlia, Àustria, França, Suïssa, Alemanya, Eslovènia, Liechtenstein i Mònaco i s'ha plantejat dins el marc del desenvolupament sostenible del turisme en aquesta zona.

Està format per cinc itineraris diferents, amb més de 300 etapes, que pretenen desenvolupar l'oferta del turisme local de qualitat mitjançant la potenciació de les riqueses culturals i naturals i dels productes autòctons.

Com a dades o característiques principals cal dir que: els senders són marcats, sense passos d'escalada, i que fan cap a llocs d'interès cultural, històric, etc. S'organitzaran festes i animacions, en moments determinats, per als caminants. Es travessen més de 40 parcs i espais protegits. Cada etapa compta amb hostatgeria i serveis de restauració. Per a més informació adreceu-vos per e-mail a info@via-alpina.com, o si no a la seva pàgina web: <http://www.via-alpina.com>. Au, va! Engresqueu-vos a conèixer Europa!

LA F.E.D.M.E. ATORGA EL PIOLET D'OR

La Federació Espanyola de Muntanya i Escalada ha concedit el Premi "Piolet d'Or" a la millor activitat de l'any 2001, i l'ha fet recaure en dos escala-

dors i glaciàristes d'alt nivell: José Isidro Gordito i Xavi "Metaf" (aquest darrer conegut a casa nostra per haver participat en el cicle de Projectacions de Muntanya), els quals varen realitzar la primera ascensió nacional a una compromesa via de la cara nord del Cervin, com és la "Piola-Steiner", una via que travessa el gran desplom del "nas" de Zmutt. L'atorgament d'aquest guardó no ha estat exempt de polèmica i no només per ésser contrastada aquesta activitat amb altres de parets situades a llocs més remots però realitzades en escalada artificial, sinó perquè un dels membres de la cordada era membre del Comitè d'Activitats de la Federació, on s'havien d'examinar les activitats presentades al Piolet d'Or. Prudentment, abans ser jutge i part, aquest membre del jurat va decidir retirar-se, no sense haver rebut una allau de crítiques -abans de conèixer la renúncia dels altres participants al premi. La FEDME, si bé els ha atorgat el guardó, no els ha concedit la subvenció que normalment va lligat al premi.

PUJAR I BAIXAR DEL KILIMANJARO EN 9 HORES

Un italià, Bruno Brunod, diuen que ha rebaixat, o millor dit, ha destrossat el rècord de pujar la muntanya més alta d'Àfrica: el Kilimanjaro de 5.895 m d'alçada. El temps batut de 23 hores estava en possessió dels americans Bumett i Matt Carpenter que el van establir l'any 2000.

Però Brunod, que s'ha convertit en un veritable especialista en curses d'alçada i ostenta entre altres els rècords d'ascensió al Cervin i a l'Aconcagua, tenia previst fer-ho en menys de 17 hores. Cal comptar que s'ha de recórrer una distància de 80 quilòmetres i un total de desnivell acumulat de 8200 m per pujar i baixar del cim. Aquest passat novembre va pujar i baixar del Kilimanjaro amb 8 hores i 34 minuts, quinze hores menys que el rècord anterior.

El plaer de comprar

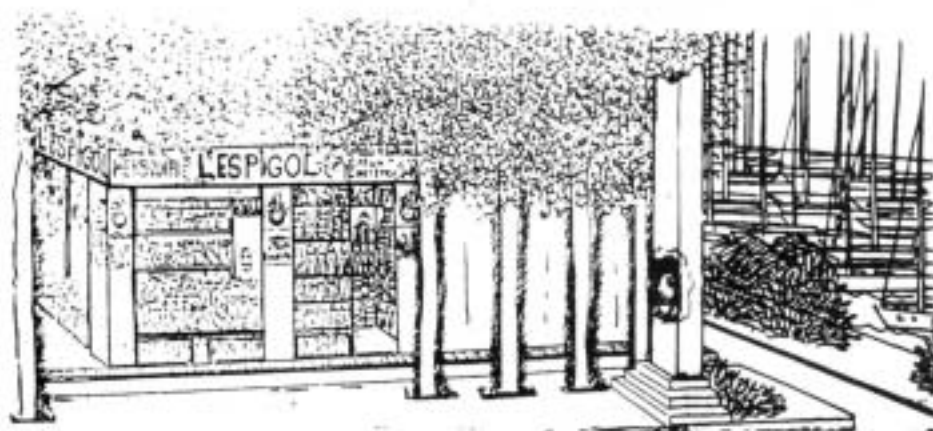
Botiga a Vilanova

c/ Dr. Zamenhof, 28 - Tel. 93 815 92 14

P La compra fàcil
PASSEIG MARÍTIM - SEGUR DE CALAFELL

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, dietètica, formatges i especialitats

**GRAN ASSORTIT
DE PRODUCTES
ENERGÈTICS
PER A
ESPORTISTES**

*** * ***

**ESPECIALITZATS
EN PRODUCTES
ECOLÒGICS**

Rambla de la Pau, 103 - Tel. 93 815 13 11 - 08800 Vilanova i la Geltrú

INTER SPORT OLARIA

TOT PER A L'ESPORTISTA

A Vilanova:
Pl. Soler i Gustems, 5
Francesc Macià, 50
Francesc Macià, 101

A Vilafranca:
La Parellada, 18

Al Vendrell:
Àngel Guimerà, 32

A Sitges:
Sant Francesc, 18

Intersport Olaria us ofereix un bon assortit de botes, motxilles i sacs per a tot tipus d'excursió i senderisme. Amb el suport de les marques

McKinley
Alpina
Boreal

Ferrino
Atomic
Chiruca

Salomon
Rossignol
Petzl

Trango
Columbia
Descente

que et garanteixen un bon material per a cada ocasió.

I a més, durant aquest mes, els socis de La Talaia us podeu beneficiar d'un 10% de descompte en els articles de muntanya.

ICE RIDER - Crampón semirígido de 12 puntas para alpinismo clásico. Su diseño compacto lo hace especialmente resistente en las condiciones más extremas y permite distribuir perfectamente las tensiones de flexión por toda la estructura. Con un sistema de fijación mediante termoplásticos de alta resistencia y ajuste rápido, también está disponible en los sistemas clásicos de fijación. Peso: 850 g.

Patrick Bernhault
Partenaire CAMP
Voyage Alpin
2000 - 2001

ser UNÍCO

Distribuye:
Casa Artiach, S.A.
C/ Trabajo, 8
50006 Zaragoza
Tel. 976 421 100
Fax. 976 416 793

ser
LIBRE

ser
CAMP

ORTOPÈDIA VILANOVA

El centre dels seus peus

Havana, 14

Tel. 93 815 34 52

08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
(Barcelona)